

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Nigrinus, sive De moribus philosophorum

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

NIGRINOS, Η ΠΕΡΙ' ΝΙΓΡΙΝΟΥΣ, ΣΙΨΕ
 φιλοσόφου ἡθῶν, de moribus philosophorū.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Hoc dialogo vitam ac mores philosophorum describit, conferendo inter se verè philosophos & simulatos: & quòd ijs qui seriò philosophari cupiunt, urbis Romæ consuetudo & luxus nequaquam conueniant, ostendendo. Cuius rei exemplum, Nigrinum, Platonicū philosophum, & turbas istas adulatorum, cænas & luctum sectantium, inter se cõponit. Quanquam haud scias, an etiam veræ philosophiæ sectatores hic laudando, pro more suo ironia vtatur. Valde autem quadrat hic dialogus in nostræ quoq; ætatis homines, eos qui ornatu & habitu veterū istorum quasi successores quidã sunt.

Σομῶδες ἡμῶν
 σφόδρα ἡμῶν
 ἰσπανικῶν
 θῶς; ἔτοι νῦν

πεσθῆκεν ἡμᾶς ἐτι ἀξίως
 εἶθε ἐμειλίχως διαδιδῶς, ἕτε
 κοινῶν τῶν ὁμοίων λό-
 γων, ἀπ' ἀφ' ἧς μεταβιβλη-
 σαι, καὶ ὅπως ὑπεροπτικῶ τινι
 ἕοικας. ἰδέως δ' ἄρ' παρὰ σὺ
 πωθοίμην, ὅθεν ἕτως ἀτόπως
 ἔχεις, καὶ τί τῶν ἄτιμον. τί
 γὰρ ἀπορε, ὡς ἔταρε, ἢ ἐν τῶν

T^a verò gra-
 uis nobis ad-
 modum & sub-
 limis rediisti.

Non igitur neq; aspicere nos
 amplius dignaris, neq; con-
 uersationē aliquam nobiscū
 habere, neq; etiam similibus
 atq; iisdem verbis nobiscum
 vti: sed repente immutatus
 es, & omnino eiusmodi quis-
 piam vidēris, qui ceteros
 omnes præ se contemnat.

Lubens igitur audierim ex
 te, vnde ad hoc insolentiæ perueneris, & quæ eius rei causa
 sit. PHIL. Quid enim aliud, ὦ ἀμικε, quàm felicitas?

χία; πῶς λέγεις; ὁδὸς πάρι-
 γορηκῶς, ἀδελφῶν τε καὶ
 μακάρων ἑργῶν καὶ
 τῶν δὴ τὸ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὄνο-
 μα, προσόδοι. ἢ ἄρα κἀκεῖ, ὅ-
 τας ἐν βραχέϊ; καὶ μάλα, τί
 δὲ τὸ μὴ τὸ τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ὅτω
 καὶ λιομῆς, ἵνα μὴ ἐν λιπα-
 ραῖο μόνον ἐφφρανομήσῃ, ἐν
 χαρμῇ δὲ τι ἠνευθῶς ἀδύναται,
 τὸ πᾶν ἀνεύσαντος; ἢ θαυμα-
 σὸν εἶναι ἔτι δὸκῆ τῆς διδῆς,
 ἀντι μὲν δὸκῆς μὴ ἐπιπέδου,
 ἀντι δὲ πρῶτης, ὡς ἀληθῶς
 πηλίκου ἀντι δὲ ἀνοῦτε τῆ
 καὶ τετυφωμένῃ, γὰρ ὅσα μὴ
 πρῶτον; μὲν ἴσον μὲν οὐκ.
 ἀτὰρ οὕτω μανθάνω. σα-
 φῶς δὲ, τι καὶ λέγεις. ἐσάντων
 γὰρ ἐν τῆς πόλεως, βολό-
 κῃ ἢ ἰατρῶν ὁφθαλμῶν θιά-
 σαδά τινα. τὸ γὰρ μοι πάλ-
 σθ' τὸ ἐν τῷ ὁφθαλμῷ μάλα
 λοιπὸν ἐπιτέλει. οἶδα δὲ τῶν
 ἕκαστου καὶ ἠνθῶν ὅτι τινὶ
 στυδῶσα ἐπιτυχεῖν. ἀδύνατον δὲ
 μοι εἶναι πᾶσι προσεπῆρ. Νί-
 γρινον ἢ πλάτωνιδον φιλό-
 σοφον,

in bonum atque peritum aliquem incideres. P. H. Cum igi-
 tur visum mihi esset, Nigrinum quoque Platonium philo-
 sophum.

L. Quid ais? P. H. Nā præter
 consiliū atq; propositū meū,
 venio tibi felix atq; beatus
 factus, adeoq; illud quod in
 scena usurpari solet, b ter
 beatus. L. V. C. Papa, adeo
 brevis? P. H. Atq; admodū. L.

Quid autē ultra hic est, pro-
 pter quod etiam superbis, ut
 non sumatum modò letea-
 mur, sed & accuratè scire
 possimus, audito toto nego-
 cio? P. H. Annōn admiratio-
 ne dignum tibi videtur, per
 Iouem, pro seruo liberū, pro
 paupere diuitē, idq; adeo ve-
 rē, pro stulto autē & insano
 redire modestū? L. Maximè
 igitur. Sed nondum tamen
 planè intelligo quidnam il-
 lud sit quod dicis. P. H. e
 Profectus in urbem reflatū
 fui, ut ibi oculorum aliquē
 medicū circūspicerem. Nam
 matum illud quo ex oculis
 laborabam, magis ac ma-
 gis ingrauescebat tum mi-
 hi. L. Scio equidem singu-
 la, ideoq; etiam optavi ut

sophum.

ἄφρον, ἔωθον ἱξανασας, ὡς αὐ-
 τὸν ἀφικόμην, καὶ λόφας πλὴν
 θύραρ, τὸ πωλοδὸς ἀσαγέλαν
 τὸ ἐκλήθην. καὶ παρὰ τὸν ἑ-
 σω, καὶ λαλαμάνω τὸν ἑν
 χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πωλοδὸς
 δὲ ἀνόνας παλαιῶν ἄφρον ἑν
 λέκτρα καμύνας, προῦκαθὸ δὲ
 ἑν μίση καὶ πινάκιον τι τῶν
 ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων
 καὶ ἀγαγεγραμμένων, καὶ σφῆρα
 καλάμην, πρὸς τὸ τὸ πάντοδ
 μίσημα, ὡς ἐδύνα, ποιη-
 μύνη, σφῆρα δὲ με φιλοφρό-
 νος ἀσπασάμην, ἡρᾶτα δὲ τι
 καὶ πρᾶποιμι, καὶ γὰρ πᾶσα διη-
 γησάμην αὐτῷ, καὶ δῆτα ἑν μί-
 ρα καὶ αὐτὸς ἤξειν ἀδύνα δὲ τι
 τε πρᾶτοι, καὶ ἂ αὐθὶς αὐτῷ
 ἐγνωσθῶρ ἑν ἐκείνου πλὴν
 ἐπὶ τὸ ἐμάδ, ὃ ἂν παρξάμε-
 ν, ὃ ἐταίρι, περὶ τῶν ἡ-
 γῶν, καὶ πλὴν ἑαυτῷ γνώμην διη-
 γῶν, ἡσάντων τινά μοι νό-
 γων ἀμύροσιαν καὶ ἡσάντα-
 σον, ὡς καὶ τὰς σαρπῶνας ἐκεί-
 νας,

sophum, ut quem longo te-
 poris interuallo non viderā,
 compellare, mane surgēs, ad
 ipsum abeo : & pulsata iam
 nua, cum puer intro de me
 renunciaffet, accersitus sum.
 Atque ita ingressus in aedes,
 deprehēdo ipsum quidē ma-
 nibus librum tenenti, circum
 autē undiq; multas veterum
 atq; doctorum hominū ima-
 gines iacentes. Posita autem
 in medio erat etiam tabella
 quaedam, in qua Geometricæ
 quaedam figuræ descriptæ
 erant, ac sphaera Calani
 illius, ad exemplum & imi-
 tationem vniuersi, ut vide-
 batur, composita. Admos-
 dum igitur benignè & co-
 miter me amplexatus ille,
 interrogat quādam aeger-
 rem. ^d Quibus omnibus illi
 exposuis, & ego quoque per
 vices ex eo scire postula-
 bam, & quid ipse ageret,
 & nunquid apud se sta-
 tuisset in Graciam denuò nauigare. Ibi verò ille, ὁ ἄμικε,
 posteaquam cœpisset de hisce rebus mecum colloqui, suamq;
 sententiam explicare, tantam quandam verborum ambrosi-
 am mihi affudit, ut mihi planè videretur Sirenes illas,

εἰ τι οὐδ' ἄρα ἔγνωτο, καὶ τὰς
 ἀηδένας, καὶ τὸν ὀμίονος παῖ-
 Τὸν ἀρχαῖον ἀπὸ δ' ἄλλ' ἄρα, ἴτω θε-
 σπείσια ἐφ' ἑξῆς. πρὸς ἄλλ' ἄρα
 αὐτῶν τὴ φιλοσοφίαν ἱκανο-
 σου, ἢ πῶς ἂν ταύτης ἐκασ-
 εἰαν, ἢ τῶν δημοσίων νομισ-
 μων ἀγαθῶν καταστάσει,
 πλοῦτος, ἢ δόξης, καὶ βασιλείαι
 ἢ τιμῆς, ἢ τι τὴ χρυσῆ, ἢ πορ-
 φύρας, ἢ τ' ὅλων περιβλήτων
 τοῖς ποταμοῖς, τίνας δὲ καὶ μὴ
 δουλεύτων, ἄπειρ' ἔχει ἀτα-
 νεί καὶ ἀνεπιπλάμη τῆ ψυ-
 χῆ διεξάμει, ὅ, αὐτίκα μὴ ἔ-
 δὲ ἔχον ἀκάστω ὅπερ ἐπιπέ-
 θεν, ἀπ' αὐτῶν ἔγνωτο
 μιλῶ. καὶ ἄρτι μὴ ἐπιπέμω
 ἰλην, μὲν μοι τῶν φίλων
 των, πλοῦτος τε, καὶ ἀργυρῆς, καὶ
 δόξης, ἢ μόνον ἐκ ἐλαφροῦ
 ἐπ' αὐτοῖς καθήρημένους ἄρ-
 τι δὲ, αὐτὰ μὴ ἰδοὺ μοι τα-
 πανά, καὶ καταστάσει. ἔχει-
 ρον δ' αὖ ὡς περ ἐκ φορῆς
 τιν' αἶρος τῷ βίῳ τ' ἰσοδυν,
 ἢ αὐτοῖαν

eius videlicet, argentum, & gloriam: ac tantum non lachry-
 mabar, damnatis atq; reiectis illis: nunc verò eadem ipsi mi-
 hi videbantur vilia atque ridicula esse: gaudebamq; rur-
 sum, tanquam ex tenebroso quodam aère prioris vitæ ad
 serenitã.

si qua unquam fuerunt, & e
 Aedonas, & Laton illã Ho-
 meri antiquam referre. adeo
 diuina quedam loquebas
 tur. Eò enim verbi eussit,
 ut & philosophiam lauda-
 ret, illamq; quæ ex hac pro-
 ficiscitur, libertatem: & con-
 trã, ista quæ vulgò pro boa-
 nis habentur, irrideret, ut po-
 te diuitias, gloriã, regna, hom-
 nore: præterea aurũ quoq;
 & purpuram & cætera quæ
 admodũ spectabilia plerisq;
 antea verò etiam mihi vide-
 bantur. Quæ quidem animo
 ipse intento atq; aperto acci-
 piens, continuo equidem ita
 affectus fui, ut cui, quod mi-
 hitum acciderat, comparare
 possem, non haberem: sed
 omnino varius reddebar, at-
 que in omnes partes rapie-
 bar. Ac nunc quidem dole-
 bam, quòd confutari atque
 refelli videbam ea quæ mi-
 hi charissima fuerant, diui-

εἰς ἀβύσσου τε ἢ μέγα φῶς ἀ-
 ναδέντων. ὡς δὲ τὸ λαυότα-
 τόν τῶ ὀφθαλμῶν, καὶ ἄ περι-
 αὐτῶν ἀδυνασίας ἐπιλανθανό-
 μιν, πῶς δὲ ψυχῶν ὄξυδρκί-
 εἶρος καὶ ἀμικρὸν ἐγγυόμιν.
 ἐκλεῖθε μὲν γὰρ τῆς αὐτῶν τῆς
 φλῶδισσαν πρὶ φερῶν. πῶς δὲ
 δὲ, εἰ τὸ δὲ πρὶ αὐθῶν, ὅπερ ἀρ-
 τῶς ἡμῖν ἐπικαλῶν. γὰρ ὅς τῶ
 γὰρ πῶ τῶ λόγῳ καὶ μετῶρε
 ἀμι, καὶ ὅσας μικρὸν ὀκίτε
 ἔθρῳ ἐπινῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὅ-
 μοιόμτι πεπονθεῖναι πρὸς φι-
 λοφῶν, οἷον πρὶ καὶ οἱ ἰνδοῖ
 πρὸς τὸν οἶνον λέγονται πα-
 θῆν, ὅτι πρὶ τῶν ἐπιτομῶν αὐτῶ
 θρῶμῶν τῶ ὄντων φθῶς,
 πῶν τῶν ἰσχυρῶν ἔτα πῶ τῶν,
 αὐτῶν μάλῶ ἐξέβακθῶς
 σῶν, καὶ διπλάσιος ἐπὶ τῶ
 ἀκράτῳ ἐξέμάνησαν. ἔτα ὅτι
 ἢ αὐτὸς ἐνθεσ καὶ μεθύων ἦ-
 πῶ τῶν λόγων, πρὶ ἐρχομαι. ἢ
 μὴ τῶ τῶ γ, ἢ μεθύων, ἀπὸ
 ἐνθεσ καὶ σωφρονῆν ὄσιν.

ἢ ὄ

modum in furorem versi sunt, ac duplo quàm ceteri magis ex-
 mero insanire cœperunt. Eodem pacto et ipse tibi quasi quo-
 dam furore captus, ac verbis ebrius obambulo. Quamquam
 hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atq; temperantē esse.

ε 5

L. Ego

ἐν δὲ βυθίοις αὐτῶν οἶόν τε,
 αὐτῶν ἀκούσας τὸν ἄρα, οὐδὲ φέ-
 ρει κατὰ προσην αὐτῶν οἰκί-
 ας, ἀλλ' αὐτὸν καὶ πρὶν ἢ
 πρὶ τὰ ὄμοια ἰσχυρανδῶς ὁ
 βυθίοις ἄκρην εἶη, θάρρα,
 ὡς καὶ τὸ γὰρ τοῖδ' ἔφ' Οὐ-
 ρα, ἀπόδοί τ' αὐτῶν παρα-
 καλῆς, καὶ ἔτι μὴ ἔφθης, ἀ-
 τὸς ἂν ἰδρῶθαι ἀκούσας μὴ
 γέμεις, μάρτυρα γὰρ σε πα-
 ραύσασθαι πρὸς τὸ πρῶτον ἐ-
 θελω, ὅτι ἐν ἀπόδος μόνου-
 μοι, ἀλλ' ὡς τε, καὶ ἴδῃ μοι τὸ
 μιν ἴδῃ αὐτῶν ποικίλεις, καὶ
 ταῦτ' ἴδῃ μελέτων ἰποίη-
 σάμεν, ἐπὶ δὲ τις μὴ πα-
 ρὼν τύχη, καὶ ὅτι δὲ πρὸς τῆς
 ἡμέρας ἀνακινηθῆναι πρὸς ἑμῶς
 τὸν τὰ ἀρμηγῶν, καὶ ὅτι πε-
 οἰήσασθαι, τῶν παλαιῶν δὲ
 παρόντων, ἔργ' ἅλλα καὶ νό-
 γης ἀρμηγῶν αὐτοῖς ἐσμυνη-
 μονούσοι, καὶ τότε τοῖς ἰνδια-
 κριβουτῶν ἐξαπατῶσι πλὴν
 νόθον, ὡς παρόντων στίσι
 τῶν ἀγαπητῶν, εἴνοι γοῦν
 αὐτοῖς καὶ περὶ αὐτῶν οἴονται,
 καὶ

siq̄ immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi ama-
 ti adsint: quidam verò etiam colloqui secum illos putant.

αὐτῶν

L. Ego verò optarim, si fie-
 ri possit, ipsam illam audire
 orationem. Neq; enim con-
 temnere ipsum, opinor, fas
 est: præsertim si ille qui au-
 dire cupit, & amicus est. &
 circa similia studium atque
 operam aliquando posuit.
 P. H. ἢ Confide, ὁ bone nam
 iuxta Homericū illud, i festi-
 nante per se ipsum hortatis.
 Ac nisi præuortisses, iam ul-
 τρὸ rogassē, me narrantem
 audires. Testem enim te relin-
 quere apud plerosque volo,
 quòd non præter rem infamio:
 præcipue cum & ipsum
 illius crebrò meminisse, vox
 lupe mihi sit, & hanc iam
 quasi quandam exercitatio-
 nem apud me instituo. Nam
 etiamsi nemo mihi adsit, ta-
 men sic quoque bis vel per
 diem reuoluo mecum ipse
 dicta illa. Et quemadmo-
 dum amatores puerorum,
 absentibus illis, opera alia
 qua & sermones ab ipsis has
 bitos, memoria repetunt, in

κὴ ὡς ἀρτι λογομύθων πρὸς αὐ-
 τὸς, ὡν τότε ἤκουσα ἠδουτα,
 καὶ προσάψαντων τὴν ψυχὴν
 τῆ μνήμῃ τ' παραληλυθότων,
 σχολῶν ἐκ ἀγασίῃ ἐν τοῖς ἐν
 ποσίῃ ἀνίσταται. ἔτω δὲ καὶ
 αὐτὸς φιλοφίας ἢ παρδύης,
 τὸς λόγους ἕς τότε ἤκουσα συνα-
 γάγῃ, καὶ πρὸς ἱμαντὸν ἀνα-
 τυλιπῶν, ἢ μικρὰν ἔχω πα-
 ραμυθία. καὶ ὅπως, καθά-
 περ ἐν πηλάγοι καὶ νυκτὶ
 ποσσὶ φερόμεν, ἢ ἐν ποσσὶ
 τινα τὸν ἀφελίπῳ, πᾶσι
 μὲ παρῆνα τοῖς ἴπ' ἐμοῦ
 πρᾶξιμοῖς τ' ἀνδρᾶ ἐκένον
 οἰόμεν. ἀεὶ δ' ὡσπερ ἀκούων
 αὐτὸ τὰ αὐτὸ πρὸς με λέγον-
 τ' ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλα σ-
 ταν ἐνβείσω τὴν ψυχὴν καὶ
 τὸ πρόσσπον αὐτοῦ μοι φαί-
 νεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἄχ' ἐν
 ταῖς ἀκοαῖς παραμύθια. καὶ
 γὰρ τοῖς καθὰ τὸν ἰωμικὸν
 ὦ ἀλυθῶς, ἐγκατέλιπέ τι
 ἡσέθρον τοῖς ἀκούοις, παῦς, ὦ
 θαυμάσι, μικρὸν ἀνακροῦ-
 μ' ἔ. καὶ λέγει ἐξ ἀρχῆς ἀ-
 ναλαβῶν ἠδὲ τὰ ἀρημύθια.

ὡς δ'

per precludere, ac dic ab initio, repetent iam tandē dicta illa
 quoniam

atq; ijs quæ tū sibi audire vi-
 dentur, quasi paulō antē res
 uera dictis, gaudent: animūq;
 memoriæ præteritorū appli-
 cātes, neq; quiescere possunt,
 ob ea quæ pro pedibus & in
 mora sunt, sese angendo. Eo
 dē igitur pacto etiā ipse, phi-
 losophiā nō præsentē, verba
 quæ tū audiui recolligens, &
 mecū ipse crebrō repetēs, non
 paruum capio solatiū. Et in
 summa, perinde ac si in pelā-
 go, & per noctem alicubi fe-
 rar, ad hanc quasi quandam
 facem aspicio, omnibus illis
 rebus quæ à me geruntur, vi-
 rum illū corām adeste existi-
 mās, semper autem velut au-
 diens ipsum eadē illa sua ad
 me dicentē. Interdū verò, &
 maximē quādo animum erio-
 go, & in illū quasi infigo, etiā
 vultum illius videre mihi vi-
 deor, & vocis ipsius sonus in
 auribus mihi relinquitur.
 Etenim iuxta Comicum, re-
 uera^k aculeum quendam in
 auditoribus reliquit. L. De-
 sine, ὦ admirande, parum,
 quoniam

ὡς ὁ μὲν πρὸς με ἀπηνάεας πρὸς
 εἰς ἄνω. εὐ λήξας, καὶ ὅτω καὶ
 ποιῆν. ἀμ' ἐκάνο, ὡς ἔταρε,
 ἢ δὴ τραγικὸς, ἢ καὶ νῦν Δία
 λαμικὸς φάουλους ἰάρακας
 ἔπεκατὰς, τῶν συειτομῶν
 ἀλῶν τῶν, καὶ ἀσφθέρων
 τῶν τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τε-
 κατῶν ἐκβατομῶν. καὶ
 τοῖς δράματων πομπῆς εὐ
 ἔχοντων τε, καὶ νυνικητόων
 πομπῆς οἶδα τῶντας. ἀπὸ
 τί τῶς; δὲ δοικα μὴ σοι μετὰ
 δόξα γελώεις αὐτὰ μιμῆσαι,
 τὰ μὲν ἀτάκτως σωάρων,
 ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ἔπ' ἀδι-
 νεῖας τῶν νοῦν ἀσφθέρων.
 κατὰ πρῶτον ἔβριμα καὶ αὐ-
 τὸ κατὰ γυνῶναι τὸ δράμα
 τῶ. καὶ τὸ μὲν ἔμδον, ὡς ἀνυ-
 ἀχθομαι. ἢ δὲ ἀπόθους, ὡς μ-
 τρῶς με λυτίσαν ἔοικε ὡσε-
 κηπίπτε, καὶ τὸ ἔμδον μὲ-
 ρ ἄσχημον ἔ. τῶ δὲ πρῶτον
 ὅσον μὲν μνησὸ σοι τὸ λόγον,
 ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῶν, τῶν
 τοῖς

modum agere id feram. Ceterum argumentum illud non
 mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum
 vna rejiciatur, measque partes dehonestet. Proinde hoc per
 totam memineris mihi orationem, quod poeta quidem ipse
 salium

quoniam non mediocriter me
 expectatione ista excruciat,
 dum verbis ita suspendis et
 circumducis. P. H. Recte dis-
 cis, atque ita factio opus est.
 Sed illud queso, vidistine as-
 liquando siue Tragicos, siue
 etiam, per Louē, Comicos hi-
 striones, malos istos dico, qui
 sibi excipiunt, quibus poe-
 mata agendo corrumpunt, ac
 postremo theatris eiciuntur
 tametsi ipsae fabulae sepe nu-
 mero bene se habeat, ac pal-
 nam etiam reportent? L.
 Multos novi tales. Sed quor-
 sum hoc? P. H. Vereor ne
 interim et ipse illos imitari
 videar, alia quidem inordi-
 nate connectens, interdum
 autem etiam ipsam senten-
 tiam praebecillitate in-
 genij corrumpens: atque ita
 progressus, paulatim etiam
 ipsam damnem fabulam.
 Ac quantum quidem ad
 me ipsum attinet, non ad-

οὐδὲν ἀμαρτημάτων ἀνάσ-
 θωσθῆ, καὶ τὸς σκλῆρως πόρρω
 σοι κέθεται, ἔθρ' ἀδ' ἄ μί-
 λωρῶν ἐν θέατρο προσημοί-
 θωρ. ἐγὼ δ' ἑμαυτὸς ὡς πᾶσαν
 παρ' ἑξ ὁποῖός ἐμι πῶ μνή-
 μιν ἱποκριτῆς, ἔθρ' ἀγγί-
 τὰ ἑπὶ τὰ τραγικῶ ἰσθφίρων.
 ὡς κ' ἔθρ' ἐν δεικέρῳ τι δοκῶ
 λήσων, ἔκ' ἄνο μὲν ἔπο πρόχαι-
 ρορ, ὡς ἀμνηρ λῶ. καὶ ἄλλ-
 λως ὁ ποιητῆς ἴσως διέξυσ.
 ἐμὲ δὲ κ' ἔθρ' ἐκουείπης, ἔ πᾶ-
 νο τι λυπήσωμαι, ὡς ἔθρ', νῆ
 τὸν Ἐρμῶ, καὶ κατὰ τὸν
 τῶν ρητόρων νόμον προοί-
 μιάσθ' ὡς. ἔοικας γοῦν κ' ἔ-
 κ' ἄνα προοίμωρ, ὡς δὲ ὀλί-
 γορ τε ὑμῖν ἢ σωουσία ἐξί-
 σις, καὶ ὡς ἔθρ' αὐτὸς ἦκας
 πρὸς τὸ λόγον παρ' ἑξ ὁποῖός ἐμι-
 νθ', καὶ ὡς ἀμνηρ ἔθρ' αὐτῶ
 πᾶντα λήσωνθ' ἀκέρῳ. σὺ δ' ἔ-
 ὀλίγα, καὶ ὅτ' οἶδόν τε λῶ, τυγ-
 χάνεις τῆ μνήμῃ συγκεκομισ-
 μῆθ'. ἔ τῶντ' ἐθρ' ἐμῆ-
 λον;

quod neque ipse venis ad dicendum paratus, & quod sa-
 tius fuerit ipsum illum dicentem audire. te enim pauca qua-
 dam, & quantum possibile tum erat, memoria collecta &
 quasi compoſitata habere. An non hæc quoque dicturus
 eras?

talium peccatorū vobis inno-
 cens sit, ac procul à scena se-
 iunctus alicubi sedeat, neque
 quicquā ea curet quæ in the-
 atro aguntur. Ego verò mei
 ipsius periculum tibi faciam,
 qualis scilicet histrio sim,
 quantumq; memoria valeā:
 quod ad cætera attinet, nihil
 à nuncio tragico distā. Qua-
 re si quid etiā minus aut par-
 cius iusto videbor dicere,
 vulgare illud tibi, & quod
 ubiq; in prōptu est occurrat:
 quod scilicet melius hoc fue-
 rat, & quod ipse poëta ali-
 ter fortassis idem dixerat.
 Me verò si exhibilaueris etiā,
 non admodum quisquam
 molestè feram. L. Ut bene
 sanè, ita me Mercurius amet,
 atque adèò iuxta rhetorum
 leges exordium hoc tibi per-
 actum est. Videris igitur e-
 tiam illa additurus fuisse,
 quod non ita diu inter vos
 mutuò conuersati estis, &

δου, ἴδμε ἄρ οὐκ αὐτῶν ἔτι
 ἑὶ δὲ πῆς ἐμὲ νόμιζον ἃ τῶν
 τα γὰρ ἔνικα πάντῃ ἑὶ πῆσ
 ῥῶθαι, ὡς ἰγὼ καὶ βοᾶν καὶ ἑρ-
 τῆρ ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἴσμε-
 νης, μνησικακίῳ γὰρ παρὰ τὸ
 ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συνέξομαι,
 καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθω,
 ἰδομένου ἄρ ἑρῶδά μοι. λα-
 κῆνα δὲ, ὅτι γὰρ οὐκ ἔξῆς, ἴδὲ ὡς
 ἐκῆν ὅτι ἐλπίει ῥῆσιν τινα περὶ
 πάντων ἑρῶ. πάντων γὰρ τῶν ἡ-
 μῶν ἀδυνάτων. ἴδὲ αὖ ἐκῆν
 περὶ ἑσὶς τὸς λόγους, μὴ καὶ ἑστ
 ἀπὸ τοῦ γένουμα ἑὶς ἵσκει-
 τῆς ἐκάνοις ὅμοι ὅτι πομά-
 κισ ἢ Ἀγαμέμνον ὅτι Κρέον-
 τος ἢ καὶ Ἡρακλῆος αὐτὸ πρόσω-
 πον ἀνεληφῶτον, χυσίδας
 ἡμφισμῆνοι, καὶ ἀδύον βλήπου
 τῶν, καὶ μέγα λαχρότον, μικρὸν
 φθίγοντα, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ γωα-
 κῶδον, καὶ Ἐκάβης ἢ Πολυξέ-
 νος πολὺ ταπεινότηρον. ἴν
 σὺ μὲν καὶ αὐτὸς ἐνέχρωμα,
 πάντων

tis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vesti-
 bus auro contextis induti, et graue quiddam tuentes, mox
 ore in immensum diducto, exiguum et gracile, adeoque mu-
 liebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba aut Polyxena
 multo demissius. Ne igitur et ipse eodem modo conuincatur,
 maiorem

eras? Nihil igitur opus illis
 amplius tibi est apud me: exi-
 stimes autē huius rei gratia,
 quod ad proœmiū atq; præ-
 fationē attinet, omnia te ver-
 bis complexū atq; consecutū
 esse: quoniam ego iam et vo-
 ciferari et applaudere pas-
 ratus sum. Quod si verò lon-
 gius etiā differes, malignita-
 tis eius inter ipsum certamen
 meminero, ac tum acutissi-
 mē sibilabo. PH. Equidem et
 hæc quæ tu modò commemo-
 rasti, dicta mihi velim: et il-
 la quoque, quod neq; ordine,
 neq; vt ille, iusta quadam et
 continua oratione de omni-
 bus dicturus sum: omnino e-
 nim hoc nobis impossibile
 est: neq; rursus illius perso-
 næ attribuendū sermonem,
 ne alio ac nouo etiam mo-
 do histrionibus illis simia-
 lis hiam, qui se penumero aut
 Agamemnonis, aut Creon̄is

πᾶν μέγαν ἔκμαυτὸν ἕρπαι
 λῆς πῆσωπῆον πδικέμῃ, ὅ
 κῆ πλὴν σκονίδι καίαισχιδῶν,
 ἀπὸ γυμνῶσι βόλομα τὸ μὲν
 πρὸς αὐτὸν πρὸς αὐτὸν, ἵνα μὴ
 συγκατασπᾶσθαι πρὸς αὐτὸν
 τὸν ἕρπαι ὄν ἵπκοίνομαι. ὄν
 τὸ ἀνὴρ ὅ πᾶσται τῆμι
 ρον πρὸς με πωμῆ τῆ σκλῆ
 κῆ τῆ πρᾶωδία χῶμῃ, κῆ
 μὲν πᾶσμαι γι, πῆς ἱκῆ.
 να δὲ ἵδῃ πρὸς αὐτὸν ἡ μὲν ἀρ
 χῆ τῶν λόγων, ἵπαι τὸ λῶ
 ἱπῶν, κῆ τῶν ἀδύνησιρ
 ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφία κῆ
 πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἑρπαι
 τε τῶν ἀσῶν, ὅτι τῶν ἑρπαι
 ὅθινα τέρπουται ὄρωντο, ὅς
 ἀν πρὸς αὐτὸν ἑρπαι εἰς αὐ
 τὸν βίβεται, ἀπὸ αὐτὸν τῆ
 ἀφίχεται πρὸς αὐτὸν ὅτι
 ἀφίχεται, ἑρπαι τῆ με θαρ
 μόησι, κῆ παραπαι ἡρω
 γῶσι, κῆ πῆς τὸ καθαρὸν ἔ
 δικάτης μεθισῶσιρ. ἱμῶν ἡ
 ζοῦ τιν τῶν πωλυχῆσων,
 ὅς

veniret ad illos ita affectus, paulatim & transformarent
 ipsum, & veteres mores atque animos dedocerent, ac ad puri
 tatem sobrietatemq; vitæ transferrent. Memorabat itaque
 quendam expurpuratis istis, & multo auro fulgentibus:

quæ

maiorem omnino quam pro
 capite meo personam induisse,
 ipsumq; ornatum de honesta
 re, ex nuda tibi volo me aq;
 propria persona colloqui, ne
 cadens alicubi, ipsum illi he
 roem quem ago, mecum unam
 conuella ac lacerem. L. Ho
 mo hic nunquam cessabit hos
 die contra me crebra illa sce
 na atque tragedia uti. P H.
 At verò cesso quidē: ad ista
 autē de quibus ceperam, me
 nunc conuertam. Principium
 igitur orationis illius, como
 mendatio quædam fuit Gra
 ciae, & eorum hominum quæ
 Athenis commemorantur,
 quod cum philosophia scilicet
 & paupertate unam edu
 caremur, & neq; ciuium ne
 que peregrinorum quen
 quam oblectarentur aspi
 cientes, qui voluptatem im
 portando ad illos, antea
 quam illorum honestatem
 violaret. ¶ Sed si quis etiam

δε ἰδὼν ἀθλίωσιν μάλ' ἰσίου
 μὲν, καὶ φορτικὸς ἀποκλυθῶν
 ὄχλῳ, καὶ σοικίλῃ ἰούδι καὶ χρο-
 σῶ, αὐτὸς δὲ αἰὲς ἡλωτὸς ἔν-
 πασι τοῖς ἀθλιώταις, καὶ ὡς ἀν-
 ἐπιτάμιον ἀπεδίπλασθαι. τοῖς
 δὲ ἄρα διυσεχῆν ἰδὼν τὸ ἐν-
 θρωπιοῦ, καὶ παιδῶν ἐπιχέ-
 ρου ἀπ' αὐτῶν, οὐκ ἔστιν ἄντι-
 κρως ἀπαγορεύοντων ἐν ἰσο-
 θιρα τῇ πόλει καὶ ὄντινα τρέ-
 πορ βύλοις βιωῶν, ἀπ' ἰπεί-
 λῃν τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς
 ὁχλῶδες ἔσθ' ἑλθὼν τοῖς οἰκί-
 ταις, καὶ νεοφορῶν τὸς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῆτις ἀν' ἐπιφθέρ-
 ξατο, πεσοποιήσθ' ἄνθρακον,
 ὡσπερ ἐπὶ αὐτὸν ἰκάνον ἀ-
 ποταίνον, διδοίμ' μὴ παρὰ-
 πομπταί μὴ ἀξὺ νόνομ' ὅ-
 καὶ μὲν ἀρλίω καὶ μακρὰ κατ' ἐ-
 χει τὸ βαρυνεῖον, ὅδ' ἔρ δὲ
 οραλοπίδοι. ὁ δὲ, ἀκίον ἀλῶ,
 μὴ ἀξὺ ἰπαδῶν. τὴν δὲ ἰού-
 τα τὴν σοικίλῃ, καὶ τὰς πορ-
 φυρίδας ἰκάνας ἀπὸ λουτροῦ
 αὐτὸν, ἀσάως πάνυ τὸ ἀνθη-
 ρόν

nihil opus erat isto exercitu. Ille autem audiens quae res erat,
 interea erudiebatur. Rursum autem obi vestem illam variam
 atque purpuream exuebat sese, urbane admodum floridita-

ῥῶν ἰπποκρίτων τῶν ῥωμα-
 τῶν, ἕκαστος ἰδίῳ λόγον, ἢ πό-
 θος ὁ τοῦ οὐτῶ, καὶ τὰ ῥα-
 μη πρὸς ἄλλῃ, καὶ τὰ ῥα-
 ῖα. καὶ τὰ ῥα-ῖα ἕως ἀπὶ-
 σκωπῶν, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ
 πλεῖστον, ἢ τῶν λόμενος τὸ πρ-
 είργον, ἢ τὸ δικάτης τὸ ἀκό-
 λατον. ὡς καὶ μικρὸν ἰσω-
 φροῦσιν, καὶ παραπολὺ βίη-
 τῶν ἀπὸ θεοῦ, δημοσίᾳ πρὸς
 ἀσχετῶν. ὅτι δὲ ἐκ ἀσχετῶν
 τῶν ἀσχετῶν ὁμοιογενῶν, ἢ
 μὴ μὴ πρὸς με φωνῆς τινῶ,
 ἢ ἀκόσμου ἀνθρώπων, ἢ φησὶ, λοιπὸν
 περὶ μὴ ἐν ῥα-ῖα ἢ πα-
 ραβλάσιων. ληφθέντα ἢ γάρ
 τῶν τῶν ῥα-ῖα ἀγνοῦν παρὰ
 τῶν ἀγνοῦντων, ὅτι βαπτόν ἐ-
 ῥων, ἢ μάλιστα ἐθέρει, τὸς δὲ
 ἰδούσας ἐλεῖσά τε, ἢ παρὰ
 τῶν ἀγνοῦντων. καὶ τῶν ῥα-
 ῖα ἢ ἀνα-
 πόντῶν ὅτι παρὰ τὸ νόμον ἐ-
 ποιῶν, ῥα-ῖα ἢ ἰδούσας
 ῥα-ῖα, ἀναβόσσαι μὴ φωνῆ πᾶν
 τῶν ῥα-ῖα ἢ ἀναβόσσαι οὐ-
 γνῶμην

autem qui hominem videbant, misertos illius, ac veniam
 precatos esse. Atque ubi praeo iam proclamaret, quod in leges
 comisset, quia tali cum veste ludos spectaret: omnes una voce,
 quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cepisse, ut ve-

d
nia

γνώμῳ ἀπνέμεν αὐτῷ, τοιαῦ-
 τά γὰρ ἀμπεχομένη μὴ γέ-
 χαν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε
 οὐκ ἐπιθεῖν καὶ προσέτι τῶν ἐν
 πλοθείῳ τῶν κῆ, καὶ δ' ἀνά-
 τικς τὸ ἀνεπίφθορον, ἡσυχίαν
 τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ
 ἀφθονα παρ' αὐτοῖς εἶναι, ἀπε-
 φάνετό τε φιλοσοφία σωφ-
 δῶν τῶν παρὰ τοῖς τοῖοις
 δεξιότητι, καὶ καθαρὸν ἡσυχ-
 φυλάξαι δὴ καμῆ, σποδῶ
 τε ἀνθεῖ, καὶ πλοῦτος κατα-
 φρονεῖν πεπαιδευμένον, καὶ
 τῷ πῆς τὰ φύσα καθὰ ἴην
 προαρεμένον, τὸν ἰχθὺ βίον
 ὡς μάλα ἡρμωμένον, ὅς τις
 δὲ πλοῦτος ἴρῃ, καὶ χρυσῷ λεκέ-
 ληται, καὶ πορφύρα, καὶ ἀν-
 νασία μίτροι τὸ ὑδαμον,
 ἄγνος ὅ μὲν ἐπλοθείας, ἀπέ-
 ρατ ὅ παρρησίας, ἀθρίας
 τ ὅ ἀληθείας. λοκακά τὰ
 πάντα καὶ ἀσπεία σῶτρο-
 φ ὅ ὅς τις ἡδονῆ πᾶσαν τῶν
 ψυχῶν ἐπιτρέψας, ταύτη μὲν
 νη κατασῆναι δὴ γνακῆ, φη-
 λ ὅ πειράγων πρᾶξιων,
 φησὶ

aut qui voluptati toto animo incubens, huic vni inferuire atq;
 obsequi statuisset, amans epularū ac mensæ opiparè instructæ,
 indulgens

nia daretur talibus induto:
 neq; enim aliam vestē habe-
 re illū. Hæc igitur prædica-
 bat ille mihi, & prætered li-
 bertatem quoq; eam quæ illie
 esset, ac victus frugalitatem,
 nec non & ocium, & quod ho-
 mines minimè curiosi atque
 auidi rerum essent: cuius ge-
 neris virtutes infinite apud
 illos sunt. Ac pro certo indi-
 cabat mihi conuersationem
 eorū hominum, philosophiæ
 ipsi consonam esse, moresq;
 puros ac sobrios conseruare
 posse: studioso videlicet ho-
 mini, & qui diuitias con-
 temnere didicisset: & qui
 secundum ea quæ natura ho-
 nesta sunt, viuere secum ipse
 statuisset: s̄ ei illorum homi-
 num vitam quàm maximè
 aptam atq; accommodā esse.
 At qui diuitias amaret, aus-
 roq; delectaretur, prætered
 purpura atque potentia feli-
 citatem metiretur, qui & li-
 bertatem nunquam gustasset,
 cū seruitute enutritus esset,

φιλοσοφίας, ἀνάγκης γουγίας, καὶ
 ἀπάτης, καὶ ψυδολογίας, καὶ
 ὄσις ἀκῶν τερπία λευμά-
 των τε, καὶ τερτισμάτων, καὶ
 διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς
 δὲ τοῖς πρέπαι τῶν ἰνταῶ-
 θα σαρτιέλω, μετὰ τῶν αὐτοῖς
 τερπιάτων πᾶσαι καὶ ἀγυαί,
 πᾶσαι ἡ ἀγοραὶ πᾶσι δὲ πᾶ-
 σαι πύλαι, τῶν ἰδονῶν κατὰ
 διεκδοῦ, τῶν δὲ διεφθαμένων,
 τῶν δὲ διεφθωμένων τε καὶ ῥινῶν,
 τῶν δὲ καὶ διεφθωμένων, καὶ διε-
 ἀφροδισίων, ὅφ' ἔστι ἡ ῥύσθης
 ἀγυαίω τε καὶ θολερῶ ῥόμα-
 τι, πᾶσαι καὶ ἀναρῶντα ὀ-
 ῥοῖ, οὐνασχεῖται ἡ μοιχία,
 καὶ φιλαρνεία, καὶ ἐπιθο-
 ρία, καὶ τὸ τοῖς ὄσθον τῶν
 ἰδονῶν παρασῶρεται δὲ τῆς
 ψυχῆς ἐποκλυσομένης πᾶν-
 ῥῶν, ἀδῶς, καὶ ἀρετῆ, καὶ
 ἀνακοσῶν. τῶν δὲ ἔρημοι
 ὁ κῶρ ὁ γνῶμη, διψῆς ἀ-
 ριπτάμη, ἀνθῶ πονῶς
 τε καὶ ἀγέλης ἐπιθῶμιας,
 τοῖς ἰνῶν

indulgens vino ac rebus ven-
 nereis, plenus praestigiarum,
 deceptionis atq; medacij, au-
 rursus qui delectaretur au-
 diendo cithararum sonitus,
 aliorumq; instrumentorum
 lasciuos crepitus, gauderetq;
 cantilenis perditis & ener-
 uatis: talibus videlicet hor-
 minibus conuenire loci huius
 consuetudinem. Ibi enim reu-
 charissimarum ipsis, omnes
 plateas, omniaq; fora refer-
 ta esse: ac licere ipsis omni-
 bus quasi portis voluptatens
 recipere, partim quidem per
 oculos, partim autem per au-
 res & nasum, partim etiam
 per gulam & per venerea:
 qua praeterea fluente peren-
 ni ac turbulento quodam
 flumine, omnes, inquit, vi-
 complanantur. Siquidem in
 vnum conueniunt & adul-
 terium & auaritia, & per-
 iurium, & id genus reliquum
 voluptatu. Relaxatur autem
 atque auertitur, animo sub-
 merso atq; obruto vndique, omnis vere cundia, & virtus, &
 iustitia: quibus locus ille desertus & vacuus redditur, siti autē
 semper impletus, suppullulac multis ac feris cupiditatibus.

Ζοιά τῶ ἀπέφωρε τῶ πόλιν,
 ἢ ζοιά τῶν διδασκαλοῦ ἀγασ-
 θῶν, ἔγωγ' οὐδ', ἔφη, ὅτι τὸ
 πρῶτον ἵπανθην ἀπ' ἑλλάδος,
 πλῆσιον περὶ γρόμῳ, ἰπισί-
 σασ ἑμαυτὸν, λόγον ἀπῆλθω
 ἔειπερο ἀφίξας, ἰκῆνα δὲ
 τὰ ἔομιρε λέγων. Τίπ' αὖ,
 ὦ δόστω, λιπὼν φάσκει-
 νίοιο, τῶ ἑλλάδα, καὶ τῶ εὐ-
 τυχίαν ἰκάνω, καὶ τῶ ἐλθῶ-
 θείαν, ἥλυθ' ὄφρα ἰδῆς
 τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκο-
 φάντας, καὶ πεσαροῦσση
 ἰπερφάνους ἢ δῆπνα καὶ λό-
 ληκας, ἢ μισσηφονίας, καὶ σφ-
 θηκῶν πεσοδικίας, καὶ φιλίας
 ἰπιπλάσσης ἢ τι ἢ πράξην δι-
 γνωνας, μήτ' ἀπαλάττωδοι,
 μήτε κῆθαι ὅτι καθεσῶσι δυ-
 νάμῳ, οὐτῶ δὲ βυθούσας
 μῶ, καὶ καθάπερ ὁ ζεύς ἔ-
 Εὐλορα ἰπεξαγαθῶν ἑμαυ-
 τὸν ἐκ βελῶν φασίρ. ἔκ-
 τ' ἀνδροῖασίης, ἔκ θ' αἰ-
 ματῶ, ἔκ τε λυδοιμῶ, ὅλοιο-
 πὸν οἰκῶρῶν ἀδόλυ, καὶ βίον
 τινὰ ἔτον γυναικῶδιν, ἢ ἄτον-
 μον

que tumultibus, ἐξ cruore,
 flauit: atque hanc muliebrem
 quandam vitam, ὅμι-
 dam

Ac talem quidē describebat
 mihi urbem, taliumq; magis
 stram bonorū. Ego itaq; in-
 quit, quando primū ex Græ-
 cia reuersus fueram, atq; ista
 iam propius aspiciēbā, reuol-
 tans me ipsum, ὅ quasi ver-
 bis cōpellans, rationē posse-
 bā aduentus huc mei, Home-
 rica illa videlicet mecū ipse
 dicitans: Cur autē infelix de-
 sero lumine Phœbi (Græcia
 nempe, ὅ felicitate illa, atq;
 etiā libertate) Venisti: ut via-
 deas loci huius tumultus, syn-
 cophantas videlicet, saluta-
 tiones superbas, cænas, adu-
 latores, homicidia, testamen-
 torum expectationes, ὅ ami-
 citias simulatas? Aut quid tā-
 dem facere decreuisti, cum
 neq; discedere hinc, neq; con-
 suctis ὃ inueteratis hisce vit-
 possis? Hoc igitur pacto
 mecum ipse consultans, ὅ
 quemadmodum Iupiter He-
 ctorem illum, ita me ipsum
 è telis, ut dicitur, subdu-
 cens, ἐξ hominum cæde atq;
 deceterò domi continere me

μισθὸν τοῖς πομποῖς δοκῶσα
 προτιθέμενος, αὐτῷ φιλοσοφίᾳ
 καὶ σοφίᾳ καὶ ἀληθείᾳ πεσοῦ
 ἴδω. καὶ λαβίστως ἐμαυτὸν ὡς
 πρὸς τὴν θεάτρον μυνείανθρον σφό
 δρα πρὸς μέγιστον ἑπισκοπῶ τὰ
 γινώσκοντα, τὸ δὲ πρὸς τὸν ψυ
 χολογίαν καὶ γέλωτα παρέχον
 ἀνυπόστατον, τὸ δὲ πρὸς τὸν ἀνδρῶς
 ὡς ἀληθῶς θεοῦ λαβῆναι, ἃ ἔφ
 ρα καὶ λακῶν ἔπαινον ἄπειρα,
 μὴ πολλαῖς μέγιστον τι γινώσκον
 τισιν ἀρετῆς. καὶ τὸ ψυχῆς δοκι
 μασίαν ἀληθείαν τῆς δὲ τὸ
 πόλεως, καὶ τὸ ἐν ταῦτα ἀσπι
 ρῆς. ἃ ἔφ μικρὸν ἀντιοχῆν ὡ
 σάουτος καὶ ἐπιθυμίας, ὡς ὅ
 τῆς τὸ θεάμασι τε καὶ ἀκούσασι
 πάντων ἐλευσι, καὶ ἀντίσταμ
 θανομύοις. ἀπὸ ἀρετῆς δὲ
 τὸ δὲ οὐδὲ μίσησάντων, παρα
 πλῆν αὐτὰ, μὴ δὲ οὐ μύθον ὡ
 χῆρῆς. ἀλλὰ ὅτι γὰρ μὴ τὰ
 ὅτι ἀληθῶς φραξάντων, ἀπὸ
 ἀκούοντα, καὶ ἀνυπόστατον,
 καὶ ἀληθῶς ἀπὸ φανον.

ἐν τῷ

dam plerisque visam, propo
 nens mihi, cum ipsa philoso
 phia, Platone & veritate col
 loquium habeo. * Ac me i
 psū quasi in quodā amplo ac
 populofo theatro collocans,
 ex sublimi admodū inspicio
 atq; contemplor ea quæ ge
 runtur: quæ partim eiusmo
 di sum, ut multum delectatio
 nis ac risum exhibere poss
 unt: partim etiam, ut virum
 verè cōstantem ac firmū tens
 tare ac labefactare aliquo
 modo queant. Nam si maio
 rū quoq; encomium aliquod
 dicere conuenit, ne credas
 maiorem ullam virtutis pas
 sestram esse, aut veriora us
 quam animorū experimenta
 fieri, quàm in hac ciuitate, &
 in ea qua hīc viuunt cōsuetu
 dine. Neq; enim parū est resis
 stere tot quidem cupiditati
 bus, tantis autem spectaculis
 atq; aurium illecebris vndi
 que attrahentibus ac deti
 nentibus: sed oportet omnino
 Vlysis exemplo præternauig
 are illa, nō quidem ligatis manibus, ut ille (nam hoc formi
 dosum foret) neq; etiā auribus cera obturatis, sed audienti
 am atq; liberū. & verè animum supra hæc elatum habentem

d 3

Licet

ἔντι δὲ καὶ φιλοφροῦν βα-
 μιάσαι, παραθεροῦντα πῶ-
 ῶσάντων ἀνοίαν, καὶ τὴν τύχης
 ἀγαθῶν κατὰ φρονεῖν, ὁρῶν-
 τα ὅσπερ ἐν σκυλῆ καὶ πολλῶν
 προσώπων δράματι, καὶ ἕξ οὐκ
 το δεσπότην κείοντα τὸν δὲ
 ἀντιπλοῦσι πρῆντα, τὸν δὲ
 πρῆντα ἐν σκηνῇ, ἢ βασι-
 πεία: τὸν δὲ φίλον τότε, τὸν
 δὲ ἐχθρὸν, τὸν δὲ φηγάδα.
 τὸς γὰρ τοὶ καὶ τὸ δευτέρα τὸν
 δεῖν, ὅτι καὶ τοὶ μαρτυρα-
 μῆνυς τῆς τύχης πᾶσαν τὰ τ
 ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ἡ-
 μοιολογίας μηδὲν αὐτῶν ἔ-
 να βίβουον, ὅμως ταῦθ' ὁση-
 μέρα βλέπουσιν, ὁρίζονται
 καὶ πλάτν, καὶ διασείας. καὶ
 αἰσθησι πεισῶσι πάντων, ἐπι-
 νομῶν ἐλπίδων. ὁ δὲ δὲ,
 ἔφην, ὅτι καὶ γελᾷ ἐν τοῖς γι-
 νομῶνις ἔντι, καὶ ψυχῶν
 γῆθαι, τοῦτο ἴδεν τοὶ φράσω.
 πῶς ἤρ' ὁ γελῶσι μὲν πλου-
 τῶντες αὐτοῖ, καὶ τὰς πορ-
 φνεῖδας προφαίνουσι, καὶ τὸς
 δακλῶν.

ridere ad haec quae alibi geruntur licet, atque animum oblectas-
 re, illud tibi iam exponam. Quomodo enim non est ridiculi sint
 diuites ipsi, qui et purpuras suas spectandas exhibent, et
 digitorum

Y Licet autem et philoso-
 phiam mirari, conferenda
 cum illa tantam hominum
 ameniam, atque stultitiam:
 bonaeque ista fortunae con-
 temnere, ubi aspexeris: velut
 in quadam scena, ac multi-
 plici, pro personarum varie-
 tate, fabula: alium quidem
 ex seruo dominum prodire,
 alium autem ex diuite pau-
 perem fieri: contra alium ex
 paupere satrapam, aut regem:
 rursus alium amicum huius,
 alium inimicum: alium etiam
 exulem esse. Nam hoc certe
 vel grauissimum est, quod
 licet fortuna ipsa testetur
 sese in humanis rebus lude-
 re, fateaturque nihil illarum
 certum ac stabile esse, nihil-
 omius tamen quotidie ista
 aspicientes, et diuitias ex-
 petunt, et potentiam: ac ple-
 ni obambulant omnes earum
 rerum spe, quarum euentus
 nunquam sequatur. Quod
 autem videlicet dixi, quod est

κλειύλας προτένοίς, η̄ πο
 λὺν λιγυροποιῶντες ἀφροκα
 διά, τὸ δὲ λευκότατον, τὸς ἐν
 τυγχάνουσις ἀποτρία φωνῆ
 προχοροποιῶντες, ἀγαπᾶν ἀ
 ξιδύς, ὅτι μόνον αὐτὸς προσ
 σέβεισαν οἱ δὲ σιμόνιοι, καὶ
 προσκυῶνται καὶ κερμύοις, δ
 πόρρωθεν, ὡς ὡς ἕρσους νός
 μῦθ, ἀπὸ δὲ προσκιδύς, η̄
 ἰσχυρῶν, η̄ πόρρωθεν πλῆ
 ψυχλὸν ταπανώσατα, καὶ τὸ
 πᾶσι αὐτὸ ἐμφανίσαιτα πᾶ
 ῖ σῶμα ὅμοιότητι, τὸ εἶναι
 ὅμοιον ἢ πλὴν διξίαν λαῶν ἀφιδῶν
 ζηλοτὸν καὶ πειθῆσαν ὡς
 μηδὲ τότε τυγχάνουσι, ὁ δὲ ἐ
 σηνε, παρεχάμενοι ἄς πλείω
 χέρον ἐξαπατάμενον. ἰπει
 νῶ δὲ γὰρ ταύτης αὐτὸς τῆς
 ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τὸς
 σῶμασι μῆδὲ προσίγνται, πο
 λὺν δὲ τότε οἱ προσιδύς
 αὐτὸ καὶ θεραπόντες γα
 λιοίτιροι, νυκτὸς ἢ ἑξακισά
 κηροι μίσης, πειθῶντες δὲ
 ἐν λιγυρῶ πλῆ πᾶσι καὶ πᾶσι
 τῶν οὐκ ἐπὶ ἀπικειόμενοι,
 κούς,

gis sunt ipsi seclantes atq; obseruantes, qui de media nocte sur
 gentes circueursant totā ciuitatē, & à seruis exclusi foribus,

d 4 canes,

philo
 sferentia
 hominum
 dilian:
 a con
 eris: vel
 ac multi
 arum can
 um quidem
 am prodi
 diuie pas
 ra alium et
 am, aut regi:
 cum huius,
 : alium etiā
 om hoc cent
 est, quod
 pfa testem
 rebus lude
 nihil illarum
 esse, nihil
 otidie ista
 diuicias ex
 iam: ac ples
 omnes earū
 rum euentu
 tur. Quod
 dixi, quod di
 um oblectat
 ridiculi sub
 xhibent, &
 digitorum

λιώδ, καὶ λιόλακας, καὶ τὰ
 τοιαῦτα ἀλλὰ ὑπομνήσαντες.
 γίρας δ' ἢ πικρὰς ταύτης ἀν-
 τοῖς πεισίδων, τὸ φορητικὸν ἐκ
 μο δάπνον, καὶ ποικίλον ἄτιον
 συμφορῶν ἐν ᾧ πόσα μὲν ἰμ-
 φαγόντων, πόσα δ' ὑπερῶν ἰμ-
 μιλῶν ἐμπιόντων, πόσα δ' ὄρμι-
 ἐχέων ἀφραδέσσαντων, ἢ μὲν
 φρόνηροι τὰ τελευταίων, ἢ δυν-
 φορῶντων ἀπίασιν, ἢ δευτέ-
 ρου τὸ δάπνον, ἢ ὑβείων, ἢ
 μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες.
 πλάρης δ' αὐτ' ἰμοιώνων οἱ σι-
 νοτοί, καὶ πῶς τοῖς χαμαιτυπέ-
 οῖς μαχομένων, καὶ μὲν ἡμέ-
 ρων οἱ πλείους αὐτ' ἡλιακῶν
 θνήσκον, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀ-
 φορμὰς πεισίδων, ἔτι μὲν γὰρ
 τὸ λιανότατον, εὐδὲ νοσῶν σαρ-
 κώσεσιν, ἐν ᾧ μὲν τοῖς γε πο-
 δῶν τῶν λολακονομήων ἐξω-
 διείρηκε τὸς λιόλακας ὑπέ-
 ληφα, καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐ-
 κένους λαθίσταται τῆς ὑπερ-
 φανίας αἰτίας. ὅταν γὰρ αὐ-
 τῶν τῶν πεισίδων θανῶν
 θωοί, καὶ τὸν χρῶσθ' ἰπανί-
 σωσι,

flere superbiae ac fastus istius. Nam cum illorum opulentiā et
 ceterū omnium abundantiam admirantur, aurum laudibus extol-
 lunt.

canes, et adulateores, et id
 genus alia audire sustinent.
 Prima verò huius tam acer-
 bæ circuitiōnis, ipsis oneros
 sa illa, atq; multorū malorū
 causa, cæna est: in qua quidē
 illi quàm multa ingurgitan-
 tes, quàm multa aut potan-
 tes, quàm multa etiam, que
 proloqui nõ decet, reprehē-
 dentes postremo, aut agere ses-
 rentes discidunt: et vel ipsam
 erimantur cæna, vel cotu-
 meliam aut sordiditatem accu-
 sant. Plem autē et angipor-
 tus sunt vomentibus ipsis, et
 circa vilissima queq; prosti-
 bula depugnantibus. Et cõ-
 plures ipsorū in multū diem
 decumbentes: circumēundi
 causam medicis præbent.
 Quidam enim (id quod ab-
 surdissimum est) neque æ-
 grotando quiescunt, aut o-
 tium ducunt. ^b Ego verò
 multa adulateores ipsos mac-
 gis perditos esse, quam quis-
 bus adulantur, existimo, et
 propemodū autores illis exi-

θαλά, καὶ τὰς πυλῶνας ἐσθέρ
 ἐμπλήσῃ, καὶ προσελθόντων
 ἑσπερ δισπότας προσέπωσι,
 τί καὶ φρονήσῃ ἐκένος ἀκός
 ἔσθ; ἀ δὲ καὶ κοινῶ δόγματι
 ἡδὲ πρὸς ὀλίγον ἀπέχοντο ἢ
 δὲ ἢ ἐθελοδοθείας, ἐκ ἄρ οἶα
 τὴν αὐτίον αὐτὸς ἐλθεῖν ἐπὶ
 τὰς θύρας τῶν πλοῶν διουμί-
 νος τὸς πλοῖσις, μὴ ἀβίατον
 αὐτῶν μηδὲ ἀμάρτυρον τὴν
 ὀδωμοσίαν ἡσάπιπῆν, μη-
 δὲ ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρη-
 σῶν τῶν παρῖστων τὸ ἡσάπῃ,
 καὶ τὸ οἶκων τὸ μέγιστον; ὃ δὲ
 ἔτω ἢ πλοῦτων ἐρωσίον, ὡς ἢ
 ἔσθ ἢ πλοῦτων ἐδοξαμονίσις
 ὡσα. καὶ ἔτω ἢ ἔλα μηδὲρ ὄφει-
 λῆ ἢ πρὸς κερκαλὸς αἰκίος ἢ
 οἰκωῖτι, μηδὲ χρυσὸ καὶ ἄλ-
 φανῆ, ἀ μὴ τις αὐτὰ θαν-
 μάσοι. καὶ ἔτω τῶν τῶν
 ἡσάπῆν αὐτῶν, καὶ ἀπου-
 νίσην τὴν δωασέαν, ἐπιτα-
 χίσαντα ἢ πλοῦτων τὴν ἀπὸ
 ροψίαν. καὶ ἔτω δὲ λατρεύοντων,
 ἔσθ

Oportebat igitur tali aliqua via diminucere ipsorum existia-
 tionem, & extenuare potentiam, obijciendo, & quasi prom-
 pugnaculum aliquod opponendo diuitijs, despicientiam istā
 atq; contemptum: nunc verò colendo contrā & obseruando.

lunt, vestibula manè com-
 plenti, & accedētes ipsos qua-
 si dominos appellant: quidā
 quāso etiā cogitare illos cō-
 sentaneū est: Quod si verò
 cōmuni decreto vel paululū
 modò abstinerent ab hac vo-
 luntaria seruitute, an nō pu-
 tas è diuerso ipsos diuites ad
 fores pauperū atq; mendia-
 corum vēituros esse, vltro ro-
 gantes ne ignobilem atq; ob-
 scuram, & quasi absq; teste
 latentē ipsorum felicitatem
 relinquerent: nōve pateren-
 tur vt inutilem, & ab omni
 vsu remotam & mensarum
 pulchritudinem, & domorū
 magnitudinem perire? Ne q̄
 enim sic ipsas diuitias amat,
 vt propter diuitias beatos
 atque felices sese existimari.
 Atque ita sanè res habet, vt
 nulla sit vtilitas possidenti,
 neque pulchrarum adium,
 neque auri, neque eboris,
 nisi sit qui illa admretur.

αἱ ἀπόνοιαν ἀγνοοῦσι. καὶ τὸ μὲν
 ἀνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφαν-
 δῶν τινῶ ἀπελευθέρων ὁμοιο-
 γυῖας τὰ λοιπὰ ποιῆσαι, μὲν
 πρῶτον ἀνὴρ ἀκόσμως νο-
 μιθεῖται. τὸ δὲ καὶ τὸ φιλοσοφῶν
 πῶς ποιεῖται, ποτὲ ἴτι τῶν
 τῶν γελοιοτέρων φησὶν, ἴτι ἴδου
 τὸ ἀδύνατον ὅτι. πῶς γὰρ οἷα
 τῶν ψυχῶν ἀσχετῶς ἰδέσθαι μοι,
 ὅταν ἴδω τῶν τινῶ μάλιστα
 τὸ πῶς ἐκείνων ἀναμειγυῖαι
 ἐν κοιλίᾳ ὄχι, καὶ τῶν ἐπι-
 ἀξίας τινῶ ἀσχετοῦ ἰδέσθαι, καὶ
 τοῖς ἐπιτὰ λέγουσιν παραγέλα-
 λουσι κοινολογούμενον ἰπισιμό-
 τερον ἢ τῶν ἄλλων ὅτι τὸ σχή-
 ματος ὄντα, καὶ φανερῶτερον,
 καὶ ὁ μάλιστα ἀναγκαῖον, ὅτι
 μὴ καὶ τῶν ἀσχετῶν μεταλαμ-
 βάνουσι, τὰ ἄλλα γελοῖως
 ἰπὸς κεινόμενοι τῶν ὁμάτων.

ἢ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμπο-
 σίοις ἰσχυρόντα, τινὶ τῶν
 κοιλίᾳ ἀσχετῶν; ἢ ἰμφο-
 ρῶντα μὲν ἀπαροκαχότερον,
 μὲν ἰμφο-

ad stultitiam atq; amentiam
 illos adducit : atq; homines
 quidem indoctos, & igno-
 rantiam manifestè confite-
 rentes, huiusmodi faciliare,
 tolerabilius merito existi-
 metur, D at verò eos qui
 philosophari quoq; se simu-
 lant, multò etiam ineptiora
 his, magisq; ridicula facere,
 illud tandem omnium gra-
 uissimum est. Quomodo e-
 nim me putas animo affectū
 esse, quoties video istorum
 aliquē, maximè eorū qui a-
 tate prouecti sunt, adurato-
 rum turbis immisceri : &
 illorum aliquem, qui hono-
 res gerunt, satellitum modo
 deducere atq; sectari : dein-
 de & cum ijs qui ad cœnam
 vocare solent, colloquia
 ferere, insigniorem autem,
 magisq; conspicuum cate-
 ris ob ornatum & habitum
 esse? Quod vel maximè
 indignari soleo, quòd nō iis
 dem personam atq; habitum mutam, eum utiq; quòd ad cate-
 ra attinet, eodem modo fabulam agant. Nam quæ in conui-
 uijs operantur cui quæso adulatorū illa comparabimus? An-
 non reperiuntur cibo, multo quàm cæteri minore modestia?

μεθύσκοντα ἢ φανερώτερον,
 ἐξάνισαντα ἢ πάντων ὕψαλοι,
 πλεῖα ἢ ἀρφέρα καὶ ἄκωρα ἀ-
 ξίδισιν, οἱ ἢ ἀσφότεροι πομπά-
 κισ ἀντὶ καὶ ἄσαι προχθισαν, καὶ
 ταῦτα ἢ δὲ γυλοῖα ἢ γὰρ. μά-
 λιστα ἢ ἐμὲ μνηστῶν ἐπὶ μισθῶ
 φιλοφροσύνων, καὶ τῶν ἀρετῶν
 ὄνομα ὡσπερ ἐξ ἀγορᾶς προσι-
 θεστῶν ἐργασίαι γὰρ ἐκάλει
 καὶ λαμπυρῆα τὰς τέτων δεσφι-
 βίας. ἢ ξίς γὰρ ἢ πλεονεξίας
 φρονεῖν διδασκόντα, πρῶτον ἐ-
 σωτὶ παρέχον ὑψηλότερον λημ-
 μάτων. ἀμείλιχ καὶ πρᾶγμα ταῦ-
 τὰ διετέλει, ὁ μόνον προδικα-
 ζοῖς ἀξίδοι σωδὲ πρίθων, ἀλλὰ
 καὶ τοῖς διουμφοῖς ἐπαρκῶν, καὶ
 πάσης πεανσίας λατᾶ φρο-
 νῶν τὸ σὺν δὲ ὁρῶν ἐγὼ δὲ ἢ
 εἶν προσηκόντων, ὡς καὶ μὲν ἢ
 ἢ αὐτῶν φθερομύων ποιεῖσθαι
 πρόνοιαν, ὅς γε καὶ ἀγρὸν ἢ πόρ-
 ρῶν ἢ πόλεως λακίμυμος, ἢ δὲ
 ἐπιβλώσας αὐτῶν πομπῶν ἐτῶν
 ἀξίωσιν, ἀμ'

F Annōn inebriantur magis
 quàm alij manifestè : à cōui-
 uio aut̄ surgunt omnium vlti-
 mi : deinde & plura alijs au-
 ferre secū volunt : si qui verò
 ipsorum vrbaniore paulò
 sunt, sæpenumerò etiā can-
 tare incipiūt. Atq; hæc qui-
 dē pro ridiculis ille cēsebat.
 Præcipuè verò etiam eorum
 mentionem faciebat, & qui
 pacta mercede philosophā-
 tur, virtutēq; ipsam venalem
 tanquā de foro proponunt.
 Ergastula igitur & caupo-
 nas illorū scholas vocabat.
 Censebat enim, eum qui di-
 uitias cōtemnere alios doce-
 re vellet, principio seipsum
 lucris & quæstu superiorem
 gerere debere: H quoniam &
 ipse reuera talia agebat, non
 solum gratis conuersando
 ac disserendo cū volentibus,
 sed & indigentibus necessa-
 ria subministrando, omnēq;

Quin

ἀπ' ἐδὲ τῶν ἀρχῶν αὐτῶ ἐν
 διαμονῶν τ' αὐτ' οἷμα διδόν
 φῶς, ὅτι τῶν ἡ φύσος ἐδ' ἄνός
 ἰσῶν ἕνεοι, νόμος δὲ καὶ ἰσῶ
 δολῆ τῶν χροῖον αὐτ' ἐς αὐτῶ
 εἶσον παρακαμβάνουσι, ὁλι-
 γοχρόνοι ἀσπῶται νομισόμε-
 θα ἡ ἀπὸ δ' ἂν ἡ προδομίας
 παρὶθῆ τῶν καὶ αὐτὰ παραλα-
 βῶν ἀπ' ὅ, ἀπλᾶν δ' ὄνομα-
 τῶ. ἡ μικρὰ δ' ἰεῖνα παρεχθ
 τοῖς ἡλοῦν ἕθειλοσι παραδῆν
 ματα, τ' προφῆς τὸ ἀπ' ἐπλορ,
 καὶ τ' γυμνασίω τὸ ἀμμου-
 προν, καὶ τ' προσῶπς τὸ αἶσ-
 φῆσιμον, καὶ τ' ἰωδῆ τ' τὸ μί-
 πριον, ἰφ' ἰπᾶσι δὲ τότοις τ'
 ἕθνοιας τὸ ἡρομμῆρον, καὶ
 τὸ ἡμερον τῶ πρόπυ. παρῆ
 νη δ' τὸ τοῖς σιωσοῖ μῆτ' ἄς
 παθᾶν ἕδου τὸ ἀγαθόν, ὅπερ
 τῶς πῶθῶς ποῖᾶν, προδο-
 μίας δευσομῆδος ἰορτᾶς, ἡ πα-
 νηγύρας, ἡς ἀπ' ἰπᾶν ἂρ-
 ἕμῆδος τ' μὴ ψόσαομαι, καὶ
 νῶ τὰ δῖοντα ποῖᾶσαν, ἡξίον
 τῶ

eos dies extraherent bene aliquid facere, id quod multi so-
 lberent: praesentes sibi velut diem aliquam constitutam, aut
 festiuitates sacrorum, aut solennes conuentus, tanquā ab illis
 suspicaturi mendacia vitare, & conuenientia facere. Volebat

ἡ δὲ τῶν
 λαοῦν
 τῶν ἡ
 φῶς, ὅτι
 ἰσῶν ἡ
 δολῆ τῶν
 εἶσον
 ὁλι-
 γοχρόνοι
 ἀσπῶται
 νομισόμε-
 θα ἡ ἀπὸ
 δ' ἂν ἡ
 προδομίας
 παρὶθῆ
 τῶν καὶ
 αὐτὰ
 παραλα-
 βῶν ἀπ'
 ὅ, ἀπλᾶν
 δ' ὄνομα-
 τῶ. ἡ
 μικρὰ δ'
 ἰεῖνα
 παρεχθ
 τοῖς ἡλοῦν
 ἕθειλοσι
 παραδῆν
 ματα, τ'
 προφῆς
 τὸ ἀπ'
 ἐπλορ,
 καὶ τ'
 γυμνασίω
 τὸ ἀμμου-
 προν, καὶ
 τ'
 προσῶπς
 τὸ αἶσ-
 φῆσιμον,
 καὶ τ'
 ἰωδῆ τ'
 τὸ μί-
 πριον,
 ἰφ' ἰπᾶσι
 δὲ τότοις
 τ'
 ἕθνοιας
 τὸ ἡρομμῆ-
 ρον, καὶ
 τὸ ἡμερον
 τῶ πρόπυ.
 παρῆ
 νη δ' τὸ
 τοῖς σιωσοῖ
 μῆτ' ἄς
 παθᾶν
 ἕδου τὸ
 ἀγαθόν,
 ὅπερ
 τῶς πῶθῶς
 ποῖᾶν,
 προδο-
 μίας δευσομῆ-
 δος ἰορτᾶς,
 ἡ πα-
 νηγύρας,
 ἡς ἀπ'
 ἰπᾶν ἂρ-
 ἕμῆδος
 τ' μὴ
 ψόσαομαι,
 καὶ
 νῶ τὰ
 δῖοντα
 ποῖᾶσαν,
 ἡξίον
 τῶ

ἢ ἀμέτρητον εἶν πλὴν πρὸς τὸ
 κελὸν ὁρατὸν. Ἄγῃ ὁ δὲ λὺ καὶ
 τὸ βίῳ τῶν κατὰ φύσιν φηλοσό-
 φων, οἱ τὰ πᾶσι ἀσκησιν ἀρετῆς
 ἐπιλάμβανον, λὺ σοφίας ἀν-
 ἀγκασ καὶ πόνοισι τὸς νέους ἀνε-
 τέχον κατὰ ζυμνάσει τὸ μὲν
 δὲ οἱ σοφοὶ ἐκτελέουσι, ἀλλο-
 λοὶ δὲ μασιχοῦντες, οἱ δὲ χαίρει-
 στροι, καὶ σιδήρω τὰς ἐπιφανεί-
 ας αὐτῶν κατὰ φύσιν. ἡ γὰρ ἔξ
 κελύου πολὺ πρότερον ἐν ταῖς
 ψυχαῖς τὸ σπέρμα τῶν κατὰ φύ-
 σιν κατὰ σκευάσει, καὶ ἔπειτα
 πωδὸν ἀνθρώπων πρὸς ὁρ-
 μῶν, τὸ καὶ ψυχῆς, τὸ δὲ σώ-
 ματι, τὸ δὲ ἡλικίας τε καὶ
 τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσο-
 χᾶσαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ φύ-
 ναμιν ἐπιτάσσῃ ἐλπίσῃται.
 σοφὸς γοῦν καὶ τελοῦντα
 ἐφασκεῖ οὕτως ἀλόγως ἐπι-
 ταθῆναι. ἵνα δὲ καὶ αὐτὸς
 εἴδῃ, ὃς καὶ γὰρ ἀμύνη τῶν
 παρ' ἐκείνοισι κακῶν, ἡ δὲ τὰ

χριστὸν
 enim liberū & ab omni cun-
 ctatione remotum esse illū ad
 honesta impulsū, ac mentis
 impetum. Manifestū autē ap-
 parebat, quod & tales phi-
 losophos damnabat, qui vir-
 tuis meditationē eam puta-
 bant, si multis necessitatibus
 atq; laboribus adolefcētes re-
 sistere, exercitatione ac usū
 assuecissent. Atq; ob id mul-
 ti ligare atq; vincire se iube-
 bant, alij cutē flagellis verbera-
 rant. Qui verō elegantiori-
 res paulō erant, etiam ferro
 superficiem corporis rade-
 bant. Putabat enim ille mul-
 tō prius in animis duritiem
 istam & firmitatem contra
 dolores ac perturbationes
 parandam esse. Et qui opti-
 mē insituere atque erudire
 homines vellet, partim ani-
 mi, partim corporis, par-
 tim etiam etatis, & prioris
 educationis rationem atque
 obseruationem quandam habere debere : ut ne ea quæ vires
 excederent, imponendo, reprehensionem incurreret. Mul-
 tos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum præter ratio-
 nem ita supra vires intenderentur. Vnum autem etiam ipse vi-
 di, qui cū iam ea apud illos mala degustasset, quamprimum
 veros

χιστε λόγων ἀληθῶν ἐπίκρυση,
 ἀμυτασπί φώνων, ὡς αὐτὸ
 ἀφικέτο, καὶ δῆλος ὡς ῥῆθον ἰσχυ-
 κείμην. Ὁ ἦδη δὲ τῶν ἄρσας,
 τῶν ἄτων αὐθις ἀνθρώπων ἐ-
 μίμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει τὰ
 βραχὺς διεξήγαγε, καὶ τὸν ὠδισμὸν
 αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν
 ἵπποδρομὸν, καὶ τὰς τῶν λυώ-
 χων αἰόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων
 ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς στα-
 ναποῖς περὶ τῶν ἰσχυρῶν.
 πομπὴν δὲ ὡς ἀληθῶς ἢ ἵππο-
 μανία, καὶ πομπῶν ἢ ἰδύσπον-
 δάων ἐπὶ δολικυταρῶν ἐπέλη-
 πται. μὴ δὲ δὲ ταῦτα, ἵππερὶ δὲ ἄ-
 μα. Ὁ ἠπύτο τὸ ἀμφὶ πᾶν νε-
 κυῖαν τε καὶ ἰσχυρὰς καλιν-
 ελομύων, προσθεῖς ὅτι μίαν
 φωνὴν οἱ ῥωμαίων παύ-
 λαν ἀληθῶς παρ' ὄνομα τὸν
 βίον πέτραι, πᾶν ἐν ταῖς
 ἰσχυρῶν λέγων, ἵνα μὴ ἀπ-
 λώσωσι τῆς σφίγγας ἀλη-
 θείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγου-
 τ' αὐτὸ γὰρ προήχθην,
 ὅτι

quod omnem hanc vocem Romanorum pueri per omnem aeta-
 tem veram emittant, eam intelligens quae in testamentis usur-
 patur, qua petunt ne à sua veritate depellantur. Illa verò etià
 interea cum ab eo discerentur, risu prosequi coactus sum,
 quòd

veros sermones veramq; dōa
 Etrinam audiuit, irruoca-
 bili cursu aufugiens inde, ad
 ipsum peruenit, videbaturq;
 multò quàm antea quietiore
 animo esse. Iam verò digrea
 diens ab istis, aliorum tur-
 sus hominum mentionem fa-
 ciebat, persequendo ver-
 bis et eos qui in vrbe sunt
 tumultus, et quo pacto alij
 ab alijs impelluntur. Pre-
 tered et theatra, et circum,
 et equestres statuas, et e-
 quorum ipsorum nomina,
 deq; his ipsis in angiporijs
 colloquia. Multa enim re-
 uera equorum passim ibi
 insania est. Iam et multos
 eorum qui pro studiosis ac
 grauibus habentur, repre-
 hendebat. Post hæc au-
 tem quasi alteram fabu-
 la partem attingebat, no-
 tando ea quæ circa fune-
 ra mortuorum et testamen-
 ta agitantur: hoc addens,

ὅτι καὶ συγκατορύπται ἑαυτοῖς
 ἀξίους τὰς ἀμαθίας, καὶ πλὴν
 ἀναγκασίαν ἔγγραφον ὁμο-
 λογεῖσιν, οἳ μὴ ἐδῶκας ἑαυτοῖς
 κελύουσον συγκαταφάσκειν ὁμο-
 τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίον,
 οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰ-
 κήτας τοῖς τάφοις, ἔνιοι δὲ καὶ
 εἰσφῶν τὰς σήλας ἀνθούων,
 ἐνθάδε ἔτι καὶ παρὰ πλὴν τῆς
 λαοτῶν διαμένοντες. ἀκρίβειαν
 ἐν ἡξίωσι τὴν πεπρακταίαν τὴν
 τοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τοιαύ-
 τα περὶ τῶν μὲτὰ τὸν βίον
 ἐπισκίλλουσι. πέτρες γὰρ αἶψα τὴν
 πολυτελεῖς ὄψον ἀνήμενος, καὶ
 τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις
 μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμά-
 των ἐκχέοντες, τὸς μέσος χερ-
 μῶν ἔμπιπταμένους ῥόδων,
 καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν, καὶ τὸ
 παρακαρσον ἀγαπῶντας, τὸ
 δὲ ἐν λιουρῶ, καὶ κατὰ φύσιν,
 ὡς οὐτελεῖς περιφρανοῦντας.
 τῶν αἶψα τὴν καὶ τὰ μέ-
 ρα πίνοντας, ὃ καὶ μέγιστον
 ἀλλοτριῶν αὐτῶν, ὅτι μὴ δὲ χεῖ-
 ρα ἴσασιν τοῖς ἐπιθυμίαις,
 ἀλλὰ

illos esse, qui & unguenta bibunt: quo nomine vel maxima
 tunc eos carpebat, quod ne vii quidem cupiditatibus scirent,
 sed

quod & secum sepeliri igno-
 rantiam suam velle eos aiebat,
 & stultitiam suam aperte scri-
 ptis etiam testari, dum alij ve-
 stes, quibus in vita preciosio-
 ribus vsi sunt, & cōburere eos
 dem rogo secū mandant: alij
 autem & seruos certos ad se-
 pulchra adstare, rursum alij
 cippos siue columnas quoque
 coronari fertis præcipiunt,
 stolidi videlicet etiam in ipsa
 morte manentes. Coniecturā
 igitur inde fieri volebant, in-
 quit, L quid in vita ab illis
 actum sit, quando talia de ijs
 quæ post mortem secutura
 sint, testamentis mandant.
 Hos enim illos esse, qui pre-
 ciosa ac chara obsonia emen-
 re solent, vinumq; in conui-
 uijs cum plausu & odoribus
 effundunt: qui media etiam
 hyeme opplenunt rosis, vari-
 tatemq; illarum & intempe-
 stium amant: illud au-
 tem quod suo tempore & se-
 cundum naturam fit, pro vi-
 li & abiecto fastidiunt. Hos

ἀπὸ τῶν ταύτων παρανομοῦ
 σι, καὶ τοὺς ὄρους συγχέουσι πάντες.
 θιν τῆ τροφῆ παραλόγως αὐτῶν
 τὰς ψυχὰς πατῆρα, καὶ τοῦ δὲ τὸ
 ἔν τῆς τραγῳδίας τε καὶ κωμω-
 μωδίας λογιζόμενον, ἥδη καὶ πα-
 ρὰ τὴν ἄστυ ἀστυλοῖμοι, ἑτοι-
 μισμὸν ἔρκετὶ καὶ τὸ τοῦτο τῶν
 ἠδονῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν γυνάμης
 ἡδονῶν ἐκτελεῖ, ἀτεχνῶς τε
 μάμης τὸν λόγον μιμησάμενα
 οὐκ ὡς ἔρκετὶ ἡμίμωρος ἔ-
 ταύρα ἔδημιουργοῦν θεῶν, ἔ-
 πεθεῖν αὐτῶν ὄφθαλμῶν τὰ λεί-
 ρα, ἔτω δὲ καὶ αὐτὸς ἡτιῶν
 τῶν σημαντικῶν, ὅτι μὴ ἴσῃσι
 ἔσφάντο ἔτοπος ἑκάστου, ἔ-
 φη, τῆ τῶν τῶν ἰωρ τῆ ῥό-
 στω χάρισι, ἔπε τῆ ῥινὴ μά-
 ρισα ἐχθρῶν αὐτῶν ἐφροσά, παρ
 αὐτῶν ὡς οἶόν τε τῶν ἀνα-
 πνοῶν, ἔν ὡς πλεῖστον ἀνίσταν
 ἔ ἠδονῶν, καὶ μὲν ἡδονῶν
 ἀνεγίλα, τὸς βαμμάσιον τινα
 τῶν σποδῶν περὶ τὰ δάπνα
 ποιεῖσθε, ἔρκετὶ ποικιλίας
 καὶ σιμμάτων περὶ βίας.
 καὶ

sed & in hisce peccarent, si
 nesq; earū confunderent, vn-
 diq; permittentes voluptati-
 bus animū proterendū & cō-
 culcandum: & hoc quod in
 Tragædijs atque Comædijs
 dicitur, M iam & præter ca-
 sam incitati. N Solæcisum
 igitur vocabat hoc genus
 voluptatum. Cæterū ex eadē
 sententia etiam illa dicebat,
 profusus O Momi illius ver-
 ba imitatus. Ut enim ille rea-
 prehendebat P tauri artifi-
 cem Deū, qui nō præposuisset
 oculis cornua: ita scilicet &
 ipse accusabat eos qui co-
 ronās gestabant, quod locum
 ubi eas adhibere deberent,
 nescirent. Nam si afflatu atq;
 odore, inquit, violarum rosa-
 rumq; delectatur, sub nasum
 eos potissimum coronari o-
 portebat, iuxta ipsam quā
 proximè fieri potest respira-
 tionem, ut quā plurimum
 inde voluptatis attraherent.
 Eodem modo & illos ira-
 ridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœ-
 nis adhibent, dum liquamentorum varietatem & bellario-
 rum curiosam atque immodicam compositionem sectantur.

Nam

ἡ δὲ αὐτὴ καὶ τὸν ἑφ' ἑαυτῶν
 ὀλίγον χρόνον τε καὶ βραχέως ἡ-
 δούσης ἐρῶσι, ποικίλας πραγμα-
 τείας ποιεῖται. ἵππῳ γὰρ
 τρεῖς ἄρα ἡ δακτύλων αὐτοῦ
 ἕννεκα πᾶσι πονεῖται τὸν
 πόρον, ἐφ' ὅσους ὁ μῖκτος ὅ ἀν-
 θρώπου λαμῶς δακτύλου ἕξ πρὶν
 ἔμφαθ' ἐκλαύει, ἵππῳ γὰρ ἑν-
 ἑκατὼν, ἕτε βρωβητῶν, ἡ δὲ
 γυνεὶ δακτύλου ἑξ τῶν πονεῖται.
 καὶ ἑσπερῶν πηλομοιῶν. λοιπὸν
 οὐδ' αὖ πᾶσι ἐν τῇ παρόδῳ γυ-
 γνόμενῶν ἡ δούλη ἑσπερῶν ὡ-
 θεία κρημάτων. ἀκότα δὲ
 πᾶσα ἑρῶν ἕνεχ' αὐτῶν, ἡ
 ἀποδοτικῆς τὰς ἀνθεξι-
 ρας ἡ δούλη ἀγνοοῦσά, ὡς
 ἀπαθῶν φιλοσοφία κρημῶν
 δακτύλου πονεῖται πᾶσι κρημῶν.
 περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βασι-
 λείοις δρωμένων, ποικίλα μὲν
 διεξίηται τὸ πλεῖστον τῶν ἐπο-
 κίων, τὰς ὑβρίας, τὰς ἐπι-
 κλημῶν τοῖς οὐκ ἐταῖς, καὶ μι-
 κροῦ δὲ ἐκφερομένων. ἐν δὲ
 τῇ καὶ

Nam rursus et hos dicebat
 breuis ac modico tempore
 duratura voluptatis amore
 multā negocia sustinere. In-
 dicabat autem, quatuor illos
 digitorū causa totū hunc su-
 scipere laborē solere. Tot e-
 nim digitorum mensuram a-
 quat vel longissimū hominis
 guttur. Nam neq; antea quā
 eorū quae tā charo emuntur,
 quicquā ederunt, ullā volu-
 ptatē eos capere: nec rursus
 postea quā illa deuorata atq;
 absumpta sunt, suauiore cæ-
 teris illam quae fit ex tam pre-
 ciosis et charis istis, reple-
 tionem reddi. Restare igitur,
 vt illam quae velut in trāscu-
 su percipitur, voluptatem,
 iam grandi pecunia mercen-
 tur. Consentanea autē ipsi di-
 cebat accidere ob inertiam
 atq; imperitiam istam, quod
 veriores illas voluptates i-
 gnorarent, quas omnes Philo-
 sophia suppeditat, et quasi
 subministrat ijs qui laborare volunt. Cæterum de ijs quae in
 balneis aguntur, multa sanē commemorabat, et de multitu-
 dine prosequentium, et de contumelijs, et de ijs qui seruis im-
 positi gestarentur, ac tantum non efferrentur. Vnum autem
 e maximē

τι ἢ μάλιστ' αἰσῆρ' ἔσκη, πολὺ
 δ' ἐν τῇ πόλει τῷ τοῖς βασι-
 νείοις ἐπιχρειαζομ. περὶ τῶν
 γὰρ τινῶν τ' οἰκίτ' αἰ βοῆν ἢ
 παραγέμεν, πλοῦσθαι τῶν
 ποδοῖν, ἢ ὑψηλῶν τῶν ἢ κοῖτων
 μίμωσιν ὑποβάνων, ἢ ὑπομι-
 μνήσκειν αὐτῶν τὸ καινότατον,
 ὅτι βασιλεῖσι. θρόνον ἔν' ἰποῖσθ',
 εἰ σάματος ἢ ἀποπρῆσι δεινῶν.
 τῆς μὴ δεινῶν, μηδὲ χαρῶν,
 μηδὲ τῶν ἀποπρῆσι, ὅφ' ἔσθαι
 μῶν ἢ ὑψηλῶν τῶν ἀποπρῆσι
 δεινῶν προσημῶν, ἢ ἀνέ-
 χουσαι, φωνὰς ἀκούσθαι δὲ συ-
 χέσιμ' ἀνθρώποις πρὸς πᾶσας ἢ
 πενηνταμύσι. ταῦτα γὰρ κῶ-
 τὰ πᾶσιν ἐν ταῖς ἀγο-
 ραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς
 πόλεις ἐπιτετραμμένοι. ταῦ-
 τὰ τε καὶ ποτὶ ἔτρα ἰσχυ-
 ρὰ δεινῶν, κατέπαυε τὸ δό-
 ξον. ἐγὼ δὲ τίως ἢ ἕκονον
 αὐτῶν τιθῆναι, μὴ σιωπῆ-
 σθαι πενηνταμύσι. ἐπειδὴ δὲ ἐ-
 παύσατο, τῷ δὲ τὸ τ' Φαεάκων
 ἠάσθαι

bus. Hæc atq; hucusmodi multa alia verbis persecutus, dicendi
 finem fecit. Q. Ego verò huiusq; cum admiratione ac veluti
 stupefactus auscultabam illum, metuens ne conticesceret. Vbi
 verò hic loqui desiit, illud nimirum quod Phæacibus olim acci-
 didit,

ἀνομάτηρον ἢ δεινὸν ἄφρα
 σι, καὶ ἀπλοῦτα καὶ οὐκ ἔχοντα
 τὰ βέλγη ἀπλοῦτα μίναϊν ἑσ
 σκοπῶ, ἀπὸ τῆς σφοδρότητος
 διακρούονται, καὶ παραδοίσαυτα
 κελυφῶν μόνον ἑσ τράυματι
 πῶ ψυχῶ ἀπέλιπεν. ἀπὸ δὲ,
 πάλιν τέλοισ ἀπηναντίας. ἑσ
 ἢ ἀδυνασίας τε καὶ εὐλασίας ἑσ
 ἀφικνύεται τὰ βέλγη αὐτοῖς ἀ-
 κρι πῶς τῆ σκοπῶν, ἀπὸ ἐκλυ-
 θήντα κατὰπίστα πομπάνισ ἐν
 μίνας τῆ δὲ δὲ, ἢν δὲ ποτε καὶ ἀ-
 φήνεται, ἀπρὸν μὲν ἐπιγυρῶν
 ἀπὸ τῶν βαθῶν δὲ ἐν ἐργά-
 ζεται πηλὴν ἢ ἢ ἐπ' ἰσχυ-
 ρῶς ἰμβολῶς ἀπετίμητο. ἑσ
 τὸς ἢ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τῶ-
 τῶ δροισ, πρῶτον μὲν ἀπει-
 βῶς ὄψεται τὸν σκοπῶν, ἀ
 μὲν σφόδρα μαλακὸς, ἀ μὲν
 σφόδρα ἑσ βίλος. γίνον-
 ται ἢ δὲ καὶ ἀπρῶτοι σκο-
 ποῖ. ἐπειδὴν ἢ τῶντα ἰδὲ, τη-
 νικῶντα κρίσις τὸ βέλγη, ἑσ
 ἰδῶ,

nostro similis, principio quidem diligenter circumspi-
 ciet scopum, ne nimis mollis, neve nimis solidus, & trans-
 mittendo telo durior sit. Sunt enim & scopi quidam, qui
 omnino ne vulnerari quidem possunt. Vbi autem haec omnia
 perspecta habet, tum demum intēta atq; infecta sagitta, non
 veneno,

vehementiori impetu quam
 satis est, telum emittit: & ap-
 prehendant quidem etiā ipsi
 viam, sagittae aut ipsorum in
 scopo nō manent, sed prā ve-
 hemētia ictus penetrantes ac
 transuolantes, pertusum mo-
 dō atq; hiantem vulnere ani-
 mum relinquere solent. Rur-
 sum alijs diuerso huic pacto
 euenit. Nam prā imbecilli-
 tate virium, & quod laxiore
 neruo iaculantur, sagittae
 ipsis ad scopū vsq; non perue-
 niunt: sed soluto impetu, se-
 penumerō in medio cursu
 deficiunt ac decidunt. Quod
 si verō interdum etiam scopū
 contingunt, summum illum
 quidem & in superficie tan-
 tum perstringunt, altio-
 rem plagam nequaquam
 insigunt. neque enim va-
 lido impulsu atque impetu
 emisse fuerunt. At qui bo-
 nus iaculator est, atque huic

ἴδιον, καθάπερ τὰ Συνθῶν, χεῖ-
 ραι, ἢ τὸ ὄπῳ, καθάπερ τὰ Κυ-
 ρύτων, ἀπὸ ἡμέρα δὲ ἡμέρῃ τε
 καὶ γλυκῆ φαρμάκῳ ἴδιον χεῖ-
 ρας, ἀτεχνῶς ἐτόξασιν. τὸ δὲ
 ἐν ψυχρῷ μόνον ὑπόνομα, καὶ
 ὁμοίαν ἀρχὴν ἔχει διὰ τὸ μὴ
 ἔχει, ἢ πολὺ φαρμάκῳ ἀφί-
 σιν, ὃ δὲ συνιδιανόμον, ὅτι
 ἐν ἰσχυρῷ πλὴν ψυχρῷ πρὸς ἑρ-
 χεται. ἢ τὸ ἴδιον ἢ διὰ τὸ ἴδιον, ἢ δια-
 κρύβουσι μετὰ τὸ ἀκρόντοσ, ὅτι
 ἢ αὐτὸς ἴπαρχον, ἢ αὐτὸς ἴ-
 τὸ φαρμάκῳ πλὴν ψυχρῷ πρὸς
 θύουσι. ἢ ἴπια δὲ οὐδὲ μοι πρὸς
 αὐτὸν τὸ ἴδιον ἢ ἴπια δὲ γιν-
 θῶν, ὅτι αὐτὸν τι φόρος ἀν-
 ἔπειτα γίνονται. ὅτι οἱ τὸ
 Φρυγίᾳ αὐτὸ ἀκρόντοσ, ὃ πάν-
 τος μάνονται, ἀπὸ ὁμοίᾳ αὐ-
 τῶν ἴπια λαμβάνονται, ὅτι ὃ
 πρὸς τὸ μὴ ἴπια δὲ ἴπια δὲ
 τὰ ἴπια δὲ, ὅτι δὲ καὶ φρι-
 γοσφῶν ἀκρόντοσ, ὃ πάντοσ
 ἴπια καὶ προματικά ἴπια.

οἱ,

per te noua lux oriatur. Quemadmodum enim qui Phry-
 giam tibiam audiunt, non omnes insanunt, sed quotquot
 ipforum à Rheā corripuntur, atq; id audito carmine prio-
 ris affectus ac perurbationis reminiscuntur : ita & qui phi-
 losophos audiunt, non omnes attoniti ac saucij abeunt : sed

veneno, quemadmodum Scy-
 tharum sagitta tinguntur : ne-
 que resina perinde ut Cure-
 tum : sed sensim mordicante
 pariter, & dulci pharmaco
 inuncta, verè iaculari solet.
 Illud autè quod iactum est,
 bene adè & pro modo suo
 satis fortiter impulsum, eoq;
 penetrans, ut iam transiturū
 esse videatur, citrà tamè de-
 sinat, & manet pariter, &
 multum medicamenti illius
 de se emittit : quod videlicet
 dispersum, totum circum-
 quaerit animum ambit, & eo-
 plectitur. atq; hoc illud est,
 quo & oblectantur, & cur
 lachrymas inter audiendum
 emittunt. Quod & mihi
 accidit, paulatim ac taci-
 tè medicamento illo ani-
 mum mihi obeunte. Suc-
 currebat igitur mihi Ho-
 mericum illud ad ipsum di-
 cere : Si iace, si qua viris

σιρ, ἀλλ' οἷς ἄλλῃ τι ἐν τῇ φύ-
 σι φιλοσοφίας συγγενές. ὡς σε
 μὲν, καὶ θαυμασία καὶ θεία γὰρ, ὅ
 ἴταρ, διελκύνθας, ἐκελύθας
 τὴν μενοειδῆ, ὡς ἀδύθωρ, ἢ ἀμ-
 βροσίας, καὶ τὸ πᾶν ἐκκορσύνε-
 νθ'. ὡς καὶ μετὰ τὸν σὸ λέγου
 τῶν, ἵπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ
 πωλομενὸς ἀχθομεν, καὶ ἵνα δι-
 λιατὰ σε ἔπω, τέτρομοι, καὶ μὴ
 θαυμασιός. οἶδα γὰρ ὅτι καὶ οἱ
 πῶς τῶν λιυῶν τῶν δυοῶν
 τῶν ἀρχῆντων, ἐν αὐτοῖς μόνον
 λυθῶσι, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἐπέ-
 ρες καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐ-
 τὸ τῆτο σταθῶσι καὶ αὐτοὶ ἐκ-
 φρονεῖ γίνονται. συμμετα-
 θέσθαι γὰρ τι τὸ πᾶν ἅμα
 τῶν ἀνματι, καὶ πορευοῦνται
 ἢ νόσος, καὶ πᾶν γίνεται τῆς
 μανίας σταθῶν. ἐκοῦν καὶ
 αὐτὸς ἡμῖν ἐρεῖν ὁμοιο-
 γῆς; πᾶν πῶς εἶναι καὶ πῶ-
 σῆτι θεομεν γὰρ σε λοιπὸν τι-
 να τῶν θεραπέων ἐπινοῦν.

τὸ τῶ

fertur ac morbus ille fecunditate quadam subinde alios at-
 que alios de se procreat, sicque infans istius omnino multiplex
 successio. PHIL. Itaque etiam ipse nobis iam amare confite-
 teris? LVC. Prorsus igitur: teque iam etiam oro, ut commu-
 nem aliquam medicinam nobis excogites atque inuenias.

PHI. Et

illi solū, quibus quasi fomes
 aliquis philosophiæ cognat-
 tus, iam antea natura insus
 atque innatus fuit. L.V. Quam
 grauiam et admiratione di-
 gna, atque adeo diuina, o amice,
 uerbis commemorasti: Mul-
 taque reuera ambrosia et loto
 saturatus, me non aduertente
 fuisti. Quare et interim dum
 ista dicis, nescio quid animo
 meo accidit: et nunc desinente
 atque tacente te, maxore affi-
 cior. ac ut tuo uidelicet exem-
 plo dicam quoque, saucius sum.
 Neque uero mireris, nos si enim
 quod illi qui a canibus rabio-
 sus mordentur, non ipsi solum
 rabie corripuntur, sed et si
 quos alios ipsi in ea insania
 eodem illo modo afficiunt
 ac lædunt, etiam illos mente
 deijci, atque in furorem uer-
 ti solere. Nam simul cum
 morsu etiam affectionis in-
 stius quiddam in alium trans-

τὸ τῶ ἀρα Τηλέφου ἀνάγκη
 ποιῆν. ποῖον αὐτὸ λέγεται
 ἔπρὸς αὐτὰ ἐλθόντας, ἰαθῶν
 παρακαλῆν.

PHI. Ergo Telephi illud
 necesse erit facere. LV.
 Quodnā illud dicis? PHI.
 Ut ad eum à quo vulneratus

sumus, redeamus, & ab illo medicinam petamus.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

Nigrinum Platonice philosophum veluti specimē
 & exemplar proponit ijs; qui à vulgari strepitu, di-
 uinarum & humanarum rerum contemplationi omnes
 suos conatus destinârunt. Taxat deinde suorum temporū
 mores: Romanorum fastum, insolentiam & luxum
 subinde, non minus graphicè quàm eleganter describēs.

a Ut verò grauis.] Occasus dialogi, ab incessu & moribus
 philosophi. b Ter beatus.] περιόλιος. c Profectus in
 vibem.] Narratio, continens occasionem encomii. d Qui-
 bus omnibus.] Exordium à commendatione ipsius Nigrini,
 & à suauitate & vi orationis illius. e Aedonas.] hoc est,
 philomela. f Philosophiam laudaret.] Improbitas ni-
 hil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic
 Plato in epistola ad Aristodorum: τὸ γὰρ βέλαιον καὶ μέν καὶ ὑ-
 γαίς, τῶ τοῦ ἐγὼ Φαίει εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. Id est: Nam
 quod firmum est, ac fide dignum, adhuc minimè corruptum,
 hoc ego aio veram esse philosophiam. g Videtur enim.]
 Amplificatio à simili. h Confide.] Exordium à commen-
 datione orationis, & eius effectu, quantum ad materiam sci-
 ue subiectum atinet. i Festinantem hortatis.] Metapho-
 ra est, ducta ab his qui cursu certant, quibus acclamatio solet ad-
 dere velocitatem. Sumpta ex illo Homeri Iliad. θ.

Ἀρεὶδὴ κὺδῆσαι, τί με αὐτὸ δόντα καὶ αὐτὸν,
 ὄρεσθαι. Id est: Quid me sponte mea properantem
 maxime Atrida Extimulas? Eodem allusit Odyss. ω.
 ὡς ἐπὶ τὸ ὄρεσθαι πῆρ' ὅτι μεμαῶντων ἀδελῶν. Id est:
 iam dudum promptam, ac cupientem; his Pallada
 dixit

dicitis Excitat. Itaq; currētem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur, ac propendet. *ΚΑΚΟΛΕΥΜΟΝ* quendam.] De Pericle hic versus ex Eupoli citatur.

ἢ μὲν ὁ τῶν ἰνέρον τῶν κούρων ἐν γὰρ τῆν
τοῖς ἀνθρώποις. l. Vereor ne intemim.] Exordium

ab extenuatione sua, referentis scilicet, pers. na. in Histri-
onibus.] Histrones artifices, seu ludiones, qui personam in sce-
nis fabulas agunt sic dicti à nomine Histet, quod Thysco ver-
bo ludionem significat, auctoribus Livio sub principium lib. 7.
Dec. 1. & Valerio. Pnt arch. prob. 106. rem secus narrat. Scri-
bit enim multos olim & bonos histrones ex Hetruria Romam
venisse, & in his Histrum caterorum fuisse excellentissimum,
quo omnes deinde scenici, histrones appellati sunt. At ve-
rò cesso.] Propositio o Athenis.] Athenarum inconitiam,
& eorum qui ibi philosophantur, p. Commorantur.]
Athena Attica urbs, quæ bellicis rebus & bonis artibus quā-
dam omnium fuit celeberrima. Tu lege Strabonem lib. 8. & 9.
Herod. lib. 1. 2. & 8. Plin. lib. 4. cap. 7. & lib. 35. cap. 14. Vola-
terranum lib. 38. cap. 8. Paralip. Lucianum nostrum in enco-
mio Demosthenis, in principio. Archelaus primum illam occu-
pavit, graviq; servitio presit. L. Sylla circumfessam magno la-
bore exvugnavit, & in antiquam libertatem restituit. Postre-
mò tamen, quem Galli rebus exciderent Constantinopolitans,
Athenas diu obtinuerunt cum Peloponneso: quorum imperiū,
dum in regnum transferretur Neapolitanum, ad manus Ac-
ciaolorum Florentinorum sub Io regina pervenit. Denique ad
Turcas. Hodie verò Barbavi corrupto vocabulo Sethina vo-
cant. 7 Sed si quis etiam veniret ad illos.] A temperan-
tia & honestate vitæ, & à doctrine effectu. r Ex purpura-
tis.] Doctrine confirmatio ab exemplo. s Ei illorum homi-
num.] Collatio, & intemperantia reprehensa maximè
urbis Romæ, ut philosophos minime conseniat: t Cur au-
tem infelix.] Verba Tiresie sunt ad Ulyssē, ex Odys. 12.
u Quemadmodum Iupiter Hestorem.] Allusit ad
proverbium ἔγωγε βελῶν, i. extra telorum iactum, quod est in tuo
ciraque periculo. Est autem apud Homerum Iliad. 6:

ὦ βελῶν, μή τις ἐφ' ἑλκεί ἔλκῃ & ἄγρυπ. i.

Extra

Extra tela, vti nequis vulnus forsitā addat

Ad vulnus. Hoc proverbio vsus est Lucianus in Dial. Nept. & Cyclopi, Veneris & Cupidinis. Rursum in votis. Sed in Bacho alio huic contrario. x Ac me ipsum.] Amplificatio ceptæ descriptionis, per distributionem. y Licet autem philosophiam mirari.] Consolatio, & effectus philosophiæ. z Ridiculi sint.] Quæ ridicula ac stulta. A In humanitatem.] adulatorum, & sectantium cenas. B Ego verò.] Amplificatio adulatorum dementia, ab effectu & consequentia. C Quòd si verò ex.] Commemoratio ex contrario. D At verò eos.] Alia amplificatio, à personarum qualitate siue conditione. E Quòd vel maximè.] Descriptio simulatorum philosophorum. F An non inebriantur.] Ab intemperantia. G Qui pacta mercede philosophantur.] Ab avaritia. H Quoniam & ipse reuera.] Redit ad Nigrinum, quæ vt veri philosophi exemplum proponit. Et vs antè illius orationem, ita hic doctrinam & vitam eius commendat.

I Monebat autem eos qui cum.] Doctrina de bene agendo. K Comburare eodem rogo secum.] De funebribus ceremonijs, & earum irrisione, plura reperies in Luclu, & in Charonte contemplantium. Has funebres expiationes submovit Lycurgus, nec concessit, vt quicquã vnà cum cadavere sepeliretur. Nam aliæ nationes, si quid fuisset viso charissimum, id mortuo addebant in sepulchro. damnosa simul ac ridicula superstitione, quæ si mortui sentiant aliquid. Sed in puniceo amictu, & oleæ folijs ex æquo postis omnes sepeliri iussit. L Quid in vita ab illis actum sit.] Exitus respondere principijs.

M Iam & præter casam incitati.] Lucianus Erasmo respexisse visus est, ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione, Ita fugias ne præter casam, quo quidè admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, vt in aliud maius incauti diuoluamur. N Solœcismū vocabat hoc genus voluptatū.] Solœcismus per translationem latè accipitur, vt quicquid peperam sit, nec rectè nec ordine peragitur, dicitur solœcismus. De hac assatim apud eundem Lucian. de Saltatione scripsimus.

O Momi illius.] Aristoteles de Partibus animalium libro tertio, meminit Momi, qui naturã incusari, quòd bubus cornua

in capite, ac non in armis potius addiderit: videlicet, quo vehementius possint ferire. Ad quod allusisse videtur idem Lucianus, quum in secundo *Verarum narrationum* libro scribit, se vidisse boues quosdam, quibus cornua inserta non in fronte, quemadmodum reliquis, sed sub oculis. Idq; ita visum esse Momo. P. Tauri artificem deum.] Neptunum, Fabula notissima est ex eiusdem Luciani *Hermotimo de Sæbis*, quam cõpendio recenset. Is enim Momi dentem in tauro effigiendo non vitauit. Q. Ego verò huc utq;.] Conclusio, qua, ut à principio, rursus comendat orationem à re & effectu. R. Ac certò admodum, sciteque.] Amplificatio effectus à simili & effusione. S. Rhea corripuntur.] Matris deum sacerdotes haud obscure inuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur: id quod alijs iudè hominibus vsu non venit. Seneca *epist.* 109. Quisdam magnificas voces excitantur, & transeunt in affectum dicentium, at acres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygij solens tibicinis sono semiviri, & ex imperio furentes. Per semiviros, Gallos, matris deum sacerdotes, intelligit.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗ. IUDICIUM VOS
κίτων. calum.

Martino Bolero interprete.

ARGUMENTVM.

Est autè lusus valde festiuus atq; elegans, ad exemplum iudicialis actionis cõpositus. Queritur enim *αὐτῶ* de vi et iniuria facta, q̄ ab eo pluribus dictionibus spoliatur, et quæ si de sua possessione deiciat. Exordio beneuolentiã captat simulatione modestiẽ, & excusando necessitatẽ suã, Deinde per translationẽ ad *ἑαυτῶ* venit, nullã literarum suo loco & ordine mouendã esse. Hinc iudicibus admonitis, ut pro officio suo agant, & cæterarum ordinẽ atq; dignitatem cuiusq; cõseruent: narra iunculã subingit, quẽ cõfirmationẽ causẽ continet. Hanc postea longa primùm enumeratione aliorum damnorum eidem sibi illatorum amplificat: deinde etiã collatione modestiẽ suã, & illius petulantiẽ tũ erga se, tũ erga cæteros etiã homines, quã idem etiam hominibus inuisum ac detestabile sit docet

a IMPE-